

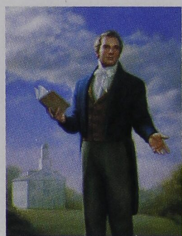
ÅRGÅNG 125 • NUMMER 2 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • FEBRUARI 2001

LIAHONA

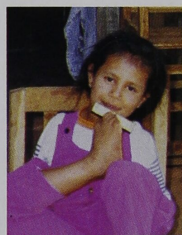
Res
BOOK AREA
m205.5
N8325W6
2001
Feb

LIAHONA

PÅ OMSLAGET

Framsida: Broder Joseph, av David Lindsley. Baksida: Joseph och Oliver i högtidlig bön, av Del Parson.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Se "Luz Karina Sánchez från Yaguarón i Paraguay", sidan 4. (Foto Richard och Mary Ann Whetten Lyman.)

SE SIDAN 14

ARTIKLAR

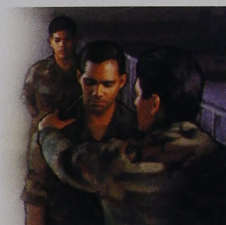
- 2 BUDSKAP FRÅN FÖRSTA PRESIDENTSKAPET: ATT BEREDA VÄGEN
PRESIDENT THOMAS S MONSON
- 14 OSKILJAKTIGA VITTNEN OM JESUS KRISTUS ÄLDSTE JOHN M MADSEN
- 25 BESÖKSLÄRARNAS BUDSKAP: TA PÅ GUDS RUSTNING
- 28 DEN LEVANDE PROFETENS ORD
- 30 SISTA DAGARS HELIGA BERÄTTAR: ATT GÖRA DET SOM HERREN FÖRVÄNTAR
HUR MORMONS BOK FANN MIG KWAME OPARE
KÄRLEK OCH CYKLOPTÅRTA NIKKI O NELSON
JAG KÄNDE FRID – MEN VARFÖR? ALAN L OLSEN
- 38 BLAND DE FÖRSTA TROFASTA DONALD L ENDERS
- 48 HUR MAN ANVÄNDER LIAHONA FEBRUARI 2001

UNGDOMSSIDORNA

- 8 DE FINNER EVANGELIETS RÖTTER I STORBRITANNIEN JANET THOMAS
- 22 FRÅGOR OCH SVAR: VARFÖR TILLÅTER VÅR KÄRLEKSFULLE HIMMELSKE FADER
ATT HEMSKA SAKER HÄNDER OSKYLDIGA MÄNNISKOR?
- 26 DELA MED SIG AV EVANGELIET TILL PAPPA SHEILA R WOODARD
- 36 RAD PÅ RAD: INNAN VI FÖDDES
- 46 EXEMPLETS MAKT CARLOS PÉREZ

LILLA STJÄRNAN

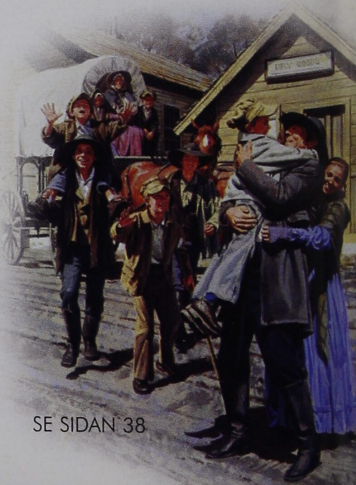
- 2 FÖR SMÅ VÄNNER: JOSEPH SMITHS FÖRSTA SYN DELORES DEVICTORIA
- 4 NYA VÄNNER: LUZ KARINA SÁNCHEZ FRÅN YAGUARÓN I PARAGUAY
MARY ANN WHETTEN LYMAN
- 7 FIKTION: IBLAND ÄR DET BRA ATT VARA ANNORLUNDA JANICE PORTER HAYES
- 10 SAMLINGSSTUNDEN: PROFETEN TALAR FÖR VÅR HIMMELSKE FADER
DIANE S NICHOLS
- 12 BERÄTTELSE UR NYA TESTAMENTET: JESUS OCH HANS HIMMELSKE
FADERS HUS; NIKODEMUS
- 16 "RANNSAKEN DESSA BUD"

SE SIDAN 46

SE SIDAN 8

SE SIDAN 38

Februari 2001 • Årgång 125 • Nummer 2
LIAHONA 21982 180
Officiell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet:
Gordon B Hinckley, Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum:
Boyd K Packer, L Tom Perry, David B Haight,
Neal A Maxwell, Russell M Nelson, Dallin H Oaks,
M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott,
Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring

Redaktör: Dennis B Neuenschwander

Rådgivande: L Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi,
John M Madsen

Studiekursavdelning:
Verkställande direktör: Ronald L Knighton
Redaktionschef: Richard M Romney
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktion:
Chefredaktör: Marvin K Gardner
Assisterande chefredaktör: R Val Johnson
Redaktör: Roger Terry
Biträdande redaktör: Jenifer Greenwood
Koordinator för redaktion och produktion:
Shannon B Booth
Tidskriftsassistent: Collette Nebeker Aune

Layoutavdelning:
Grafikansvarig: M M Kawasaki
Bildredaktör: Scott Van Kampen
Senior Designer: Shari Cook
Designer: Thomas S Child, Randall J Pixton
Produktionschef: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J Christensen, Kari A Couch,
Denise Kirby, Kelli Pratt, Claudia E Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Prenumerationsavdelning:
Prenumerationsansvarig: Kay W Briggs
Distributionschef: Kris Christensen

Liahonas Sverigeredaktion:
Redaktör: Claes-Göran Edlund
Översättningstjänst
Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

Ansvarig utgivare för Kyrkoytt: Ulf Arne Girhammar
Redaktör: Birgitta Karlfeldt
Stora Hundens gata 618
136 64 Haninge
Tfn/Fax 08-745 07 26

Prenumeration eller ändring av adress sker genom
din enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg
Sweden Service Center, Utlandagatan 24, 412 80
Göteborg. Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 100:00 och
betalas direkt till enheten under "Annat". Skriv:
"Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona,
Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150-3223, USA; eller e-mail till
CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (en term i Mormons bok som betyder
"kompass" eller "vägvisare") publiceras på albanska,
amhariska, armeniska, bulgariska, cebuano, danska,
engelska, estniska, fiji, finska, franska, häitiska,
hiligaynon, holländska, ilocano, indonesiska, isländska,
italienska, japanska, kinesiska, kiribati, koreanska,
lettiska, litauiska, malagasy, marshallesiska, mongoliska,
norska, polska, portugisiska, rumänska, ryska,
samoanska, slovenska, spanska, svenska, tagalog,
tahitiska, thailändska, tjekiska, tonga, tyska, ukrainska,
ungerska och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2001 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

For Readers in the United States and Canada:
February 2001 Vol. 125 No. 2. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscrip-
tion price is \$10.00 per year; Canada, \$15.50 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City,
Utah. Sixty days' notice required for change of address.
Include address label from a recent issue; old and new
addresses must be included. Send USA and Canadian
subscriptions and queries to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada
Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

BREV TILL REDAKTIONEN

BRODER MANOÏS DÖD

Vi tyckte mycket om artikeln i augusti-
numret 1999 av R Val Johnson och
bilderna av kyrkans medlemmar i Nya
Kaledonien. Under vårt första år på
mission var vi i Nya Kaledonien innan
vi blev förflyttade till Fiji. Vi blev ledsna
över nyheten vi fick nyligen att broder
Teahumanu Manoï, en av ledarna som
omtalades i artikeln, har dött. Vi uttrycker
vårt deltagande till broder Manoï familj
och vänner och till missionärerna som har
verkat i Nya Kaledonien.

Äldste Jerald och syster Janet Hansen
Finlinson,
Fijimissonen Suva

ARTIKLAR OM SAMLINGSSTUNDEN HJÄLPER SMÅ UNDERSÖKARE

Jag skulle vilja uttrycka min djupa tack-
samhet för artiklarna som varje månad
finns med i Liahona (spanska), särskilt
artiklarna om samlingsstunden. De har
hjälpit mig oerhört mycket med våra små
undersökare. Dessa barn visar stort intresse
när vi delar med oss av olika ämnen, bilder
och spel till dem.

Jag har varit Primärs president i fyra år
och det har varit underbart att veta att jag
kan lita på denna speciella och viktiga
tidning. Den hjälper oss i våra kallelser, i
våra klasser och i allt som är viktigt i
kyrkan.

Selene Villalobos de Quiñones,
Fajardo gren,
Fajardo distrikt, Puerto Rico

"DEN GODA LISTAN"

Jag är mycket tacksam för artikeln "Den
goda listan" i marsnumret 1999 av Liahona
(portugisiska). Jag lärde mig att verkligen
sätta värde på mina talanger som jag har
gömt i många år på grund av rädsla eller
förlägenhet.

Jag trodde aldrig att jag skulle finna
något så intressant och utomordentligt i
kyrkans tidning. Tack. Ett sådant budskap
var precis vad jag behövde.

Tidningen är en stor välsignelse för mig
och för andra ungdomar. Jag är säker på att
evangeliebudskapen i den ligger till grund
för min framtida mission.

Anderson Bispo dos Santos,
São Caetano församling,
Salvadors norra stav, Brasilien

ATT LÄRA SIG GENOM ANDRAS ERFARENHETER

Jag är 17 år och har varit medlem i
kyrkan i sex år. Jag tycker så mycket om att
läsa Liahona (spanska) därför att det är ett
sätt att lära genom andras erfarenheter.
När jag än läser tidningen inser jag att den
verkligen är en kompass som visar oss den
väg vi ska gå.

Ronald Luis Hinostroza Fortuna,
Bolívares församling,
San Luis stav, Lima, Peru

VANSTEEB: JOHANNES DOORMEN ONVERDANK DEL PAROURE, FIGUERE, FICHTELSTADT, LERIC, DIMLUND

Att bereda vägen

President Thomas S Monson

förste rådgivare i första presidentskapet

Jag älskar arbetet i Primär, där lärare undervisar små barn om att vandra i Kristi evangeliums ljus. De lär varje barn att med personlig övertygelse sjunga:

*Jag är Guds lilla barn . . .
Led mig, stöd mig, gå bredvid mig,
så att jag en dag
återvända kan till Gud,
om jag har lytt hans lag.¹*

En del av primärlärarnas stora kärlek är att förbereda pojkar för att ta emot aronska prästadömet.

Under lärarnas ledning ombeds primärbarnen lära sig trosartiklarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens heliga utantill. Ni kan dem. Får jag nämna bara två:

”Vi tror på Gud den evige Fadern, på hans Son Jesus Kristus och på den Helige Anden.”²

”Vi tror på att vara ärliga, sanna, kyska, barmhärtiga och dygdiga och att göra gott mot alla, ja, vi kan verkligen säga att vi följer Paulus uppmaning: Vi tror allting, vi hoppas allting, vi har uthärdat mycket och hoppas kunna

Johannes döparen predikade tro, omvändelse, nedsänkingsdop och den Helige Andens gåva. En del av primärlärarnas stora kärlek är att förbereda pojkar för att ta emot aronska prästadömet – samma prästadöme som Johannes döparen hade.

uthärda allting. Vi söker efter allt som är dygdigt, älskligt, prisvärt och gott.”³

Kan ni tänka er en fastare grund, en mer grundläggande filosofi som ledning för någon av oss än trosartiklarna? Vilken gåva lärarna ger när de förväntar sig att varje barn ska känna till och verkligen leva efter sådana normer. De tar personligen till sig den gudomliga uppmaningen: ”Var en herde för mina får, för mina lamm på bete.”⁴

Några kanske frågar: Vilken betydelse har aronska prästadömet eftersom det görs en sådan förberedelse? Är det verkligen så betydelsefullt i en pojkes liv? Arons prästadöme ”är ett tillägg till . . . Melkisedekska prästadömet och har makt att betjäna i de yttre förordningarna”.⁵ Johannes döparen var ättling till Aron och höll nycklarna till aronska prästadömet. Vi kanske kan se tillbaka på Johannes liv och mission, så att vi mer fullständigt kan inse vikten av aronska prästadömet.

För många långa år sedan och många mil bort inträffade i det ockuperade Palestina ett märkligt underverk. Miljön var dyster, tiderna oroliga. I dessa dagar då Herodes, kungen i Judeen, härskade, levde en präst vid namn Sakarias med sin hustru Elisabet. ”De var . . . rättfärdiga inför Gud”.⁶ Men de hade i många år långtat, och långtat förgäves – Sakarias och Elisabet var barnlösa.

Sedan kom den dag som aldrig ska glömmas. Ängeln Gabriel visade sig för Sakarias och förkunnade: ”Var inte rädd, Sakarias, din bön har blivit hörd. Din hustru Elisabet skall föda en son åt dig, och du skall ge honom namnet Johannes . . .

Ty han skall bli stor inför Herren.”⁷

Elisabet blev havande. I sinom tid föddes en son och enligt ängeln påbud fick han namnet Johannes.

Så som det var med Mästaren, Jesus Kristus, var det också med tjänaren Johannes – ytterst litet finns ertecknat om deras ungdomsår. En enda mening

innehåller allt vi vet om Johannes historia under en tidrymd av 30 år – hela den tid som förflöt mellan hans födelse och hans vandring ut i ödemarken för att påbörja sin offentliga verksamhet: ”Och pojken växte och blev stark i anden. Och han vistades i öde trakter till den dag då han skulle träda fram inför Israel.”⁸

Hans klädsel var densamma som de forna profeternas – en klädnad vävd av kamelhår. Hans föda var vad öknen kunde bjuda – gräshoppor och vildhonung. Hans budskap var kort. Han predikade tro, omvändelse, nedsänkingsdop och den Helige Andens gåva genom en myndighet större än den han själv hade.

”Jag är inte Messias”, sade han till sin grupp av trofasta lärjungar, ”utan har blivit utsänd att gå framför honom.”⁹ ”Jag döper er med vatten. Men det kommer en som är starkare än jag.”¹⁰ ”Han skall döpa er med helig ande och eld.”¹¹

Sedan inträffade höjdpunkten i Johannes verksamhet – han döpte Kristus. Jesus kom från Galileen uttryckligen ”för att döpas” av Johannes. Med ödmjukt hjärta och botfärdig ande sade Johannes: ”Det är jag som behöver döpas av dig, och nu kommer du till mig.” Mästaren svarade: ”Låt det ske. Det är så vi skall uppfylla allt som hör till rättfärdigheten.”¹²

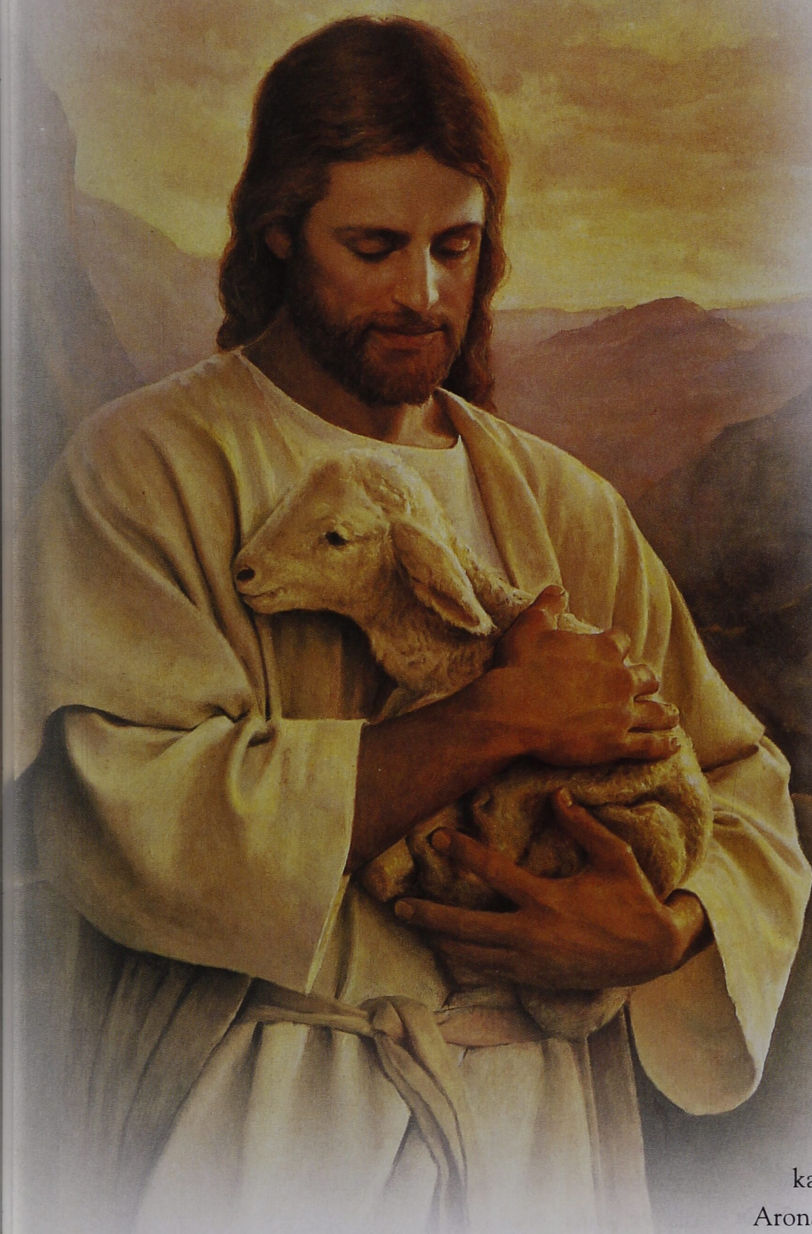
”När Jesus hade blivit döpt, steg han genast upp ur vattnet. Himlen öppnade sig, och han såg Guds ande komma ner som en duva och sänka sig över honom.

Och en röst från himlen sade: ’Detta är min älskade son, han är min utvalde.’”¹³

Johannes vittnesbörd att Jesus var världens Återlösare förkunnades frimodigt. Utan fruktan och med djärvhet lärde Johannes: ”Där är Guds lamm som tar bort världens synd.”¹⁴

Frälsaren vittnade senare om Johannes: ”Sannerligen, ingen av kvinna född har trätt fram som är större än Johannes döparen.”¹⁵

Johannes offentliga verksamhet närmade sig sitt slut. I början hade han fördömt fariséernas och saddukéernas

Vilken gåva lärarna ger när de förväntar sig att varje barn ska känna till och verkligen leva efter normerna i trosartiklarna. De tar personligen till sig den gudomliga uppmaningen: "Var en herde för mina får, för mina lamm på bete."

hyckleri och världslighet. Nu hade han tillfälle att fördöma en kungs lustar. Följden är välkänd. En kombination av en kungs svaghet och en kvinnas raseri orsakade Johannes död.

Den grav i vilken hans kropp lades kunde inte inestänga denna kropp. Inte heller kunde den mordiska handlingen tysta hans röst. Vi förkunnar för världen att i Harmony, Pennsylvania kom den 15 maj 1829 en ängel som uppstånden person till Joseph Smith och Oliver Cowdery. Ängeln "sade sig vara Johannes, densamme som i Nya testamentet kallas Johannes döparen. Den besökande ängeln försäkrade, att han

handlade under ledning av Petrus, Jakob och Johannes, de forna apostlarna, vilka höllo nycklarna till det högre prästadömet, som kallas det Melkisedekska prästadömet."¹⁶

Aronska prästadömet hade återställts till jorden.

Tack vare denna minnesvärda händelse fick jag förmånen att bära aronska prästadömet liksom miljoner unga män i dessa sista dagar. Dess sanna innebörd fick jag lära av min före detta stavsresident, den framlidne Paul C Child.

När jag skulle fylla arton år och förberedde mig för militärtjänst i andra världskriget, rekommenderades jag att få melkisedekska prästadömet. Jag fick uppdraget att ringa upp president Child och bestämma tid för en intervju. Han var en man som älskade och förstod de heliga skrifterna. Det var hans önskan att alla andra på samma sätt skulle älska och förstå dem.

Jesus kom från Galileen uttryckligen "för att döpas" av Johannes. Med ödmjukt hjärta och botfärdig ande sade Johannes: "Det är jag som behöver döpas av dig, och nu kommer du till mig." Mästaren svarade: "Låt det ske. Det är så vi skall uppfylla allt som hör till rättfärdigheten."

Genom andra hade jag fått veta lite om hans ganska detaljerade och djupgående intervjuer. Vårt telefonsamtal lät ungefär så här:

"Hej, president Child. Det här är broder Monson. Jag har blivit ombedd av biskopen att bestämma tid för en intervju med dig."

"Bra, broder Monson. När kan du komma hit?"

Eftersom jag visste att han hade sakramentsmöte klockan sex, och jag ville att han skulle ta så lite tid som möjligt till att avslöja mina kunskaper om skrifterna, föreslog jag: "Passar klockan fem?"

Han svarade: "Nej, broder Monson, då får vi inte tillräckligt med tid till att gå igenom skrifterna. Du kan väl komma klockan två, och ta med dig dina egna skrifter med markeringar och hänvisningar."

Söndagen kom till slut och jag besökte hans hem på Indiana Avenue. Jag hälsades varmt välkommen, och

sedan började intervjun. Han sade: "Broder Monson, du bär aronska prästadömet. Har du någonsin fått änglabetjäning?"

Mitt svar löd: "Nej, president Child."

"Vet du", sade han, "att du har rätt till sådan betjäning?"

Återigen löd mitt svar: "Nej."

Sedan sade han: "Broder Monson, återge utantill trettonde kapitlet i Läran och förbunden."

Jag började: "I Messias' namn giver jag eder, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar . . ." ¹⁷

"Stopp", sade president Child. Sedan undervisade han mig med lugn, vänlig stämma. "Broder Monson, glöm aldrig att du som bär aronska prästadömet har rätt till betjäning av änglar." Det var nästan som om en ängel var med oss i rummet den dagen. Jag har aldrig glömt intervjun. Jag känner ännu andan från detta högtidliga tillfälle. Jag vördar den Allsmäktiges prästadöme. Jag har bevittnat dess kraft. Jag har sett dess styrka. Jag har förundrats över de underverk det åstadkommit.

För nästan 50 år sedan kände jag en pojke, en präst, som innehade aronska prästadömet myndighet. Som biskop var jag hans kvorumpresident. Denne pojke, Robert, led av svår stamning. Han var förlägen, blyg, rädd för sig själv och alla andra och hade ett talfel som var förödande för honom. Han utförde aldrig en uppgift. Han såg aldrig någon i ögonen. Han tittade alltid neråt. Men en dag accepterade han, tack vare en serie ovanliga omständigheter, prästadömsansvaret att döpa en person.

Jag satt bredvid honom i doprummet i detta heliga tabernakel. Han var klädd i oklanderligt vitt, förberedd för förordningen han skulle utföra. Jag frågade Robert hur han kände sig. Han tittade ner i golvet och stammade, nästan helt obegripligt, att det kändes hemskt.

Vi bad båda innerligt att han skulle klara av sin uppgift. Sedan läste kamrern upp orden: "Nancy Ann McArthur kommer nu att döpas av Robert Williams, som är präst." Robert steg upp, gick ner i dopfunten, tog lilla Nancy i handen och ledde henne ner i det vatten som renar människans liv och ger andlig pånyttfödelse. Han blickade sedan upp, som mot himmelen, och uttalade, med höger arm i rät vinkel, orden: "Nancy Ann McArthur, med fullmakt av Jesus Kristus döper jag dig i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn." Inte en gång stammade han. Inte en gång stakade han sig. Inte en gång tvekade han. Ett nutida under hade bevittnats.

I omklädningsrummet lyckönskade jag Robert och väntade mig att få höra samma obrutna tal flöda. Jag hade fel. Han tittade ner och stammade fram ett tack.

Jag vittnar om att när Robert handlade med aronska prästadömet myndighet talade han med kraft, med övertygelse och med himmelsk hjälp.

Detta är det arv vi fått av den som hette Johannes, ja, Johannes döparen. Vi hör hans röst i dag. Den undervisar om ödmjukhet, den uppmanar till mod, den inspirerar till tro.

Må vi motiveras av hans budskap. Må vi inspireras av hans mission. Må vi upplyftas genom hans liv till fullständig insikt om aronska prästadömet och dess gudomliga kraft. □

SLUTNOTER

1. "Jag är Guds lilla barn", *Barnens sångbok*, s 2.
2. Trosartiklarna 1:1.
3. Trosartiklarna 1:13.
4. Se Johannes 21:15–16.
5. L&F 107:14.
6. Lukas 1:6.
7. Lukas 1:13, 15.
8. Lukas 1:80.
9. Johannes 3:28.
10. Lukas 3:16.
11. Matteus 3:11.
12. Se Matteus 3:13–15.
13. Matteus 3:16–17.
14. Johannes 1:29.
15. Matteus 11:11.
16. L&F 13, ingressen.
17. L&F 13:1.
18. Se L&F 20:73.

TANKAR TILL HEMLÄRARE

1. Primärlärare hjälper föräldrarna att undervisa barnen om Jesu Kristi evangelium.
2. Evangeliets lärdomar inbegriper vikten av aronska prästadömet och Johannes döparens verksamhet.
3. Johannes döparens verksamhet lär oss om ödmjukhet, mod och tro.

De finner evangeliets rötter i Storbritannien

PROFETER HAR VANDRAT I DETTA LAND.
NU GÅR DESSA TONÅRINGAR I DERAS FOTSPÅR.

Janet Thomas

En klar lördagsmorgon gav sig några ungdomar från Cardiffs stav i Wales ut på en speciell aktivitet, med lunchpaket i ryggsäckarna och stor entusiasm inför utflykten, för att hedra minnet av aronska prästadömet återställelse och för att finna evangeliets rötter på Brittiska öarna.

Rötterna går djupt – 160 år tillbaka – till tiden då Wilford Woodruff (1807–1898) och Brigham Young (1801–1877) gick längs de vägar som bussen nu kör på. Såväl äldste Young som äldste Woodruff, som båda var medlemmar i de tolv apostlarnas kворum vid den tiden, blev presidenter i kyrkan.

Eftersom det är många tonåringar i ett och samma fordon är ljudnivån hög när bussen åker över gränsen från Wales in i England. Alla pratar och har roligt. Ungdomarna älskar att vara tillsammans så ofta de kan. De älskar att vara bland vänner som delar deras tro.

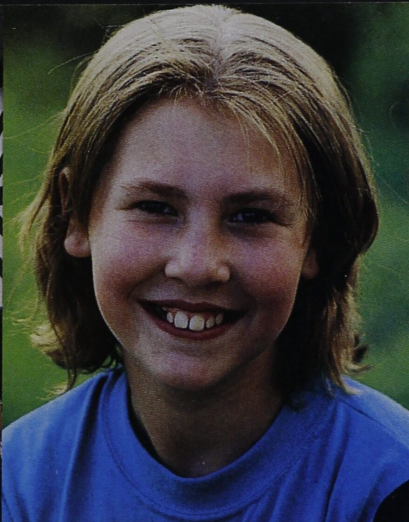
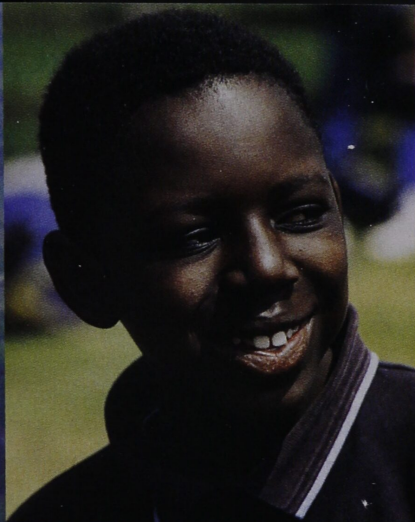
Charlotte Forward, 15 år, från Cwmbrans församling tycker om att vara tillsammans med sina vänner Kathryn

Elliott från Blackwoods församling och Rachel Griffiths från Newport-Gwents församling. För det mesta träffas de bara under stavsaktiviteter, så att tillbringa en hel dag tillsammans är extra roligt. Charlotte säger:

”Wales är ett vackert land att bo i. Alla är så trevliga att vara med. Vi kommer alla bra överens i staven. Jag tror jag tillhör den sjunde generationen i min familj i kyrkan. En del av mina förfäder utvandrade till Utah, men några stannade kvar. Nu verkar det som om jag har släktingar överallt här.”

Bussen kör in i byn Ledbury. Det är en ganska typisk landsort nu för tiden, bortsett från den charmiga gamla torgmarknaden under tak på huvudgatan. Andrew Dearden, Unga mäns president i staven, berättar för ungdomarna att de första missionärerna i det här området predikade på torget. Några av de unga männen, som själva kommer att gå på mission om några år, kliver av bussen och går in under marknadens gamla tak. Skulle de våga stå på den platsen och berätta om evangeliet för

De första missionärerna i England predikade i byn Ledbury (ovan, i mitten, infällt). På Malvern Hills (i bakgrunden och längst till vänster) invigde Wilford Woodruff området för evangelieundervisning.

byborna? Hur skulle de reagera om människorna inte lyssnade?

Några av människorna som lyssnade när Wilford Woodruff för 160 år sedan gav en enda predikan, bad om att få döpas. Ungdomarna är förbluffade över att missionärerna hade sådan framgång med att förkunna evangeliet. Clive Wilkinson, 18 år, som ser fram emot sin mission tycker det är otroligt att hundratals människor i det här området på den tiden lyssnade till missionärerna och trodde på dem.

"Det är fantastiskt att människorna blev omvända bara av att lyssna på ett enda tal", säger Clive. "Jag är stavsmissionär och när vi går ut med missionärerna i dag är det inte alls så. Vi har tur om någon släpper in oss. Det är otroligt att missionärerna på den tiden kunde komma

hit med den här nya religionen som ingen hade hört talas om, och att människornas tro var så stark att de trodde på missionärerna och ville

döpas med en gång på det sättet."

De två följande platserna är olika varandra, men båda nämns ofta i kyrkans historia. Den första platsen är Malvern Hills. Det var här som Wilford Woodruff invigde området för evangelieundervisning. När ungdomarna har ätit lunch lämnar de vägarna och husen bakom sig och vandrar uppför en stig till gräsbeklädda sluttningar på toppen av berget. Där vänder de sig åt ett håll och ser Herefordshirelandskapet i England som breder ut sig nedanför dem. Sedan vänder de sig mot sin hemtrakt och kan se in i Wales.

Malvern Hills

Malvern Hills är en hög, gräsbeklädd bergås i sydvästra England och erbjuder en fantastisk utsikt. Man kan se omkring 50 kilometer åt alla håll. Den högsta punkten är Herefordshire Beacon.

I mars 1840 skrev Wilford Woodruff följande om när han klättrade uppför Malvern Hills: "När jag gick till Colwell den nionde fick jag en stor överblick av naturen och Skaparens kraft. Det hände när jag stod uppe på toppen av Malvern Hill, på 360 till 460 meters höjd över havet. Framför mig såg jag det kringliggande landskapet som breddade ut sig flera mil. . . . När jag stod på

denna välkända bergås och betraktade den storslagna och betagande vyn framför mig, började åskan mullra och blixterna ljunga i dalen nedanför, varpå regnet föll i strida strömmar. Den högtidliga och majestätiska vyn var imponerande där jag stod på bergåsen ovanför molnen och betraktade Skaparens underbara verk och hans storhet i

ovädret" (citerat i *Wilford Woodruff*, s 148–149).

Äldste Brigham Young, äldste Wilford Woodruff och äldste Willard Richards (1804–1854), som alla tillhörde de tolv apostlarnas kворum, beslutade under bön på Beacon Hill att godkänna tryckningen av Mormons bok och en psalmbok i Storbritannien. Dessa bröder hade inte tillgång till något tempel, så de drog sig ofta tillbaka till Malvern Hills för att rådgöra med Herren om olika viktiga beslut. Malvern Hills, och särskilt Beacon Hill, är heliga platser i kyrkans historia.

Kapellet i Gadfield Elm var den första byggnad som kyrkan ägde utanför USA. Det har nu restaurerats som en av kyrkans viktiga historiska platser.

KAPELLET I GADFIELD ELM, AL ROUNDS

Kapellet i Gadfield Elm

Kapellet i Gadfield Elm byggdes 1836 av en kristen församling som hette Förenade brödraskapet. Kapellet donerades till kyrkan av Förenade brödraskapet, som anslöt sig till kyrkan under våren och sommaren 1840, och var i fullt bruk tills de flesta av de nydöpta medlemmarna emigrerade till Nauvoo. Kapellet såldes vid det tillfället för att ge pengar till emigrationen.

Trots att kapellet i Gadfield Elm förföll, köptes det in av några medlemmar på orten 1995. De restaurerade kapellet så att det såg ut som det gjorde för 160 år sedan, med hjälp av de ursprungliga ritningarna och beskrivningarna. I april 2000 återinvigdes kapellet av äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kворum, en ättling till en av de ursprungliga ledarna i Förenade brödraskapet. Kapellet kommer att användas till enstaka sammankomster i kyrkan. De som är intresserade av kyrkans historia kan också besöka kapellet.

Den andra platsen är John Benbows gård. Trots att själva gården är i privat ägo nu har dammen, där hundratal omvända döptes, köpts av kyrkan som håller den i gott skick. Ungdomarna vilar på det nyklippta gräset och försöker föreställa sig den imponerande synen när Wilford Woodruff var missionär här.

I sin dagbok skrev äldste Woodruff att han kände att Herren ledde honom till den här platsen. Han färdades många kilometer med häst och vagn och gick sedan många fler kilometer. Han träffade John Benbow, en välbärgad bonde, som med sin hustru Jane tillhörde en stor grupp som hade avvikit från de traditionella religiösa samfund som fanns på den tiden. Wilford Woodruff skrev:

”[John Benbow] skickade bud runt i grannskapet att en amerikansk missionär skulle predika i hans hus samma kväll. När tiden för mötet närmade sig kom många av grannarna in och jag gav min första evangeliepredikan i huset. Jag predikade också på samma plats följande kväll och döpte sex personer, däribland John Benbow, hans hustru och fyra predikanter från Förenade brödraskapet. . . .

. . . Sockenkyrkan i broder Benbows grannskap, som församlingens kyrkoherde förestod, besöktes bara av femton personer den dagen, medan jag hade en stor

Wilford Woodruff vägledades till ett område där en hel religiös församling hade blivit förberedd för att ta emot sanningen. Han döpte omkring 600 personer i dammen på John Benbows gård (ovan, mitten).

skara med omkring tusen personer som kom på mina möten under dagen och kvällen” (citerat i Matthias F Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors* [1964], s 117–118).

Många av dessa tusen besökare döptes och de nyomvända bildade några av de första grenarna i kyrkan i England. John och Jane Benbow och Thomas Knighton finansierade också den första brittiska utgåvan av Mormons bok och kyrkans psalmbok.

Under dessa få månader 1840 predikade Wilford Woodruff för och döpte alla medlemmarna i utbrytargruppen utom en man – totalt ungefär 600 personer. Äldste Woodruff döpte också mer än 1 200 personer från andra trossamfund. Många av dem som döptes sålde sin mark och sina ägodelar och lämnade England för att samlas i Nauvoo, där de blev mycket ståndaktiga i kyrkan. Senare drevs de ut från Nauvoo, gick över prärien och bildade nya samhällen i västra USA. I dag märks deras inflytande över hela världen och många av deras efterkommande fortsätter att utföra Herrens verk.

Trots att det inte finns mycket att se förutom dammen på Benbowgården är ungdomarna tysta. Den fridfulla andan på gården verkar tränga in i varje hjärta. ”Det känns mycket speciellt”, säger Suzy Taylor från Blackwoods församling, ”att tänka på de människor som var här före oss. Det är trevligt att få se det som våra ledare har berättat om.”

Den sista anhalten är vid resterna av kapellet i Gadfield Elm. Vid tidpunkten för deras besök finns här bara några stenväggar. Taket är borta och det har växt upp nässlor på insidan. Kapellet var den första byggnad som kyrkan ägde utanför USA. Det är lätt att föreställa sig hur det måste ha varit för 160 år sedan när människor gick nerför den krokiga landsvägen till kapellet. Det är

lite svårare att tänka sig kraften och andan som måste ha rått där när Wilford Woodruff predikade. På en kväll fick människorna reda på sanningen, och det förändrade deras liv.

De frön som såddes då blommar fortfarande hos ungdomarna som kom tillbaka för att besöka platserna där sådana underverk inträffade. ”Det är faktiskt rätt fantastiskt”, säger Joseph Parry från Caerphilly gren. ”Dessa platser finns runt omkring oss. Jag har alltid tänkt på kyrkans historia som något som hände i Amerika. Men det hände faktiskt i Storbritannien också.” □

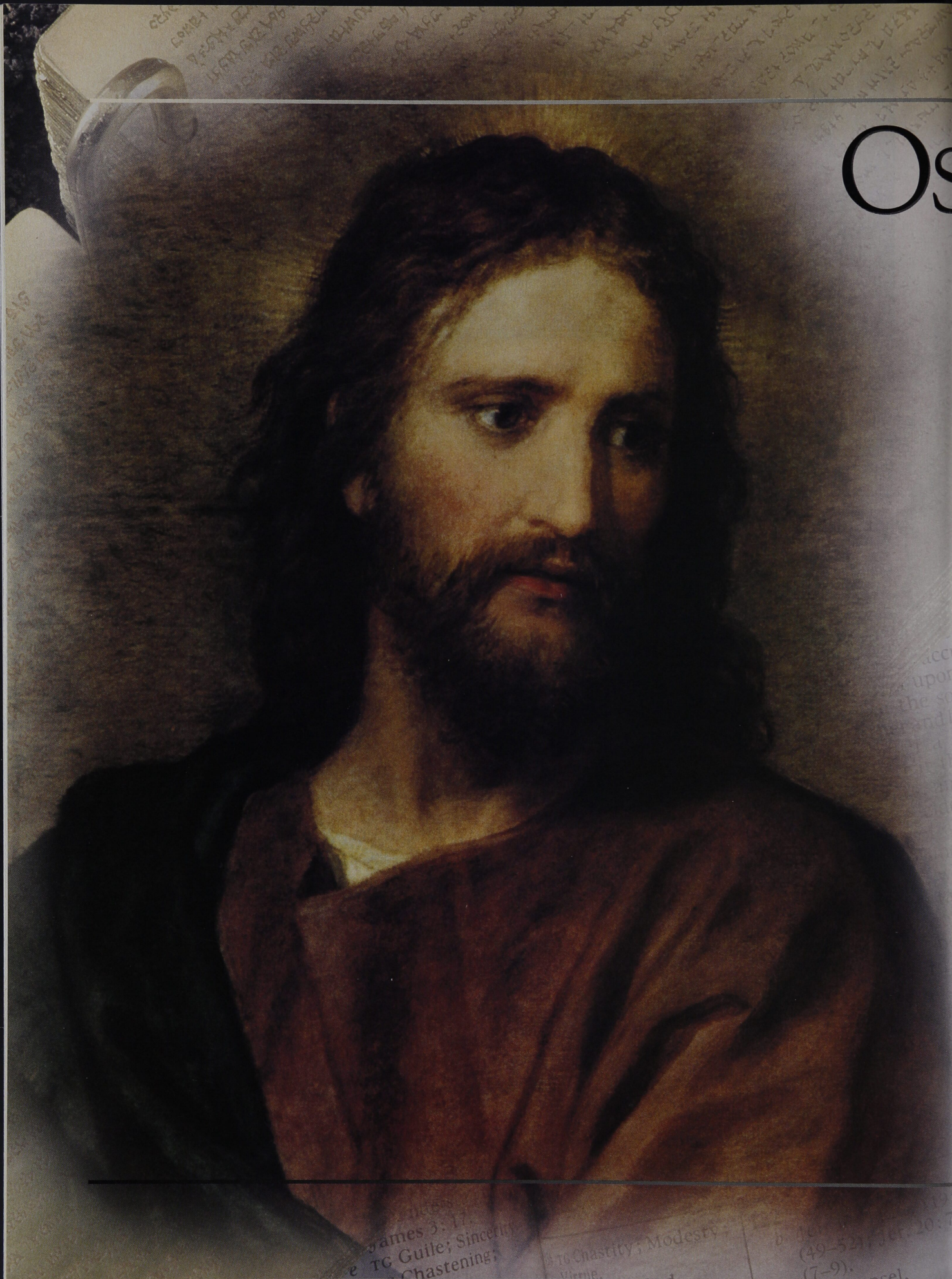

BENBOWGÅRDEN, FRANK MAGEBY

Dammen på John Benbows gård

I denna lilla damm på John Benbows gård döptes hundratals människor år 1840. Den femte mars döpte Wilford Woodruff John och Jane Benbow och fyra predikanter från ortsförsamlingen i gruppen som hette Förenade brödraskapet. Äldste Woodruff ägnade större delen av följande dag med att, som han skrev, ”rensa ur en damm och göra i ordning den för dop eftersom jag insåg att många skulle ta emot den förordningen. Sedermera döpte jag sex hundra personer i den dammen” (citerat i *Wilford Woodruff*, s 117).

OSK

DETAIL FRÅN KRISTUS OCH TIDEN BÅDE UNGE MÄNNEN, HERRSICHTIGT MÄNNEN,
OG EN AV ÅR FÖRSTÄMMAN

James 3: 17.
e TG Guile; Sincerity
Chastening;

Chastity; Modesty
Wemp.

(49-52); Jer. 20: 7
(7-9).
nsel.

OSKILJAKTIGA VITTNEN OM JESUS KRISTUS

Äldste John M Madsen i de sjuttios kворum

Läran och förbunden vittnar om att Mormons bok är sann och båda vittnar om Frälsaren.

Läran och förbunden och Mormons bok är oskiljaktiga, kraftfulla vittnen om Jesu Kristi gudomlighet och hans stora verk i de sista dagarna. Dessa två heliga skrifter

uppfyller, åtminstone till en del, ett löfte som Herren gav till Enok: "Jag skall sända rättfärdighet ned från himmelen och sanning skall jag bringa fram ur jorden att vittna om min Enfödde, om hans uppståndelse från de döda, ja, också om alla människors uppståndelse. Jag skall låta rättfärdighet och sanning svepa över jorden såsom en flod för att samla mina utvalda från jordens fyra hörn" (Moses 7:62).

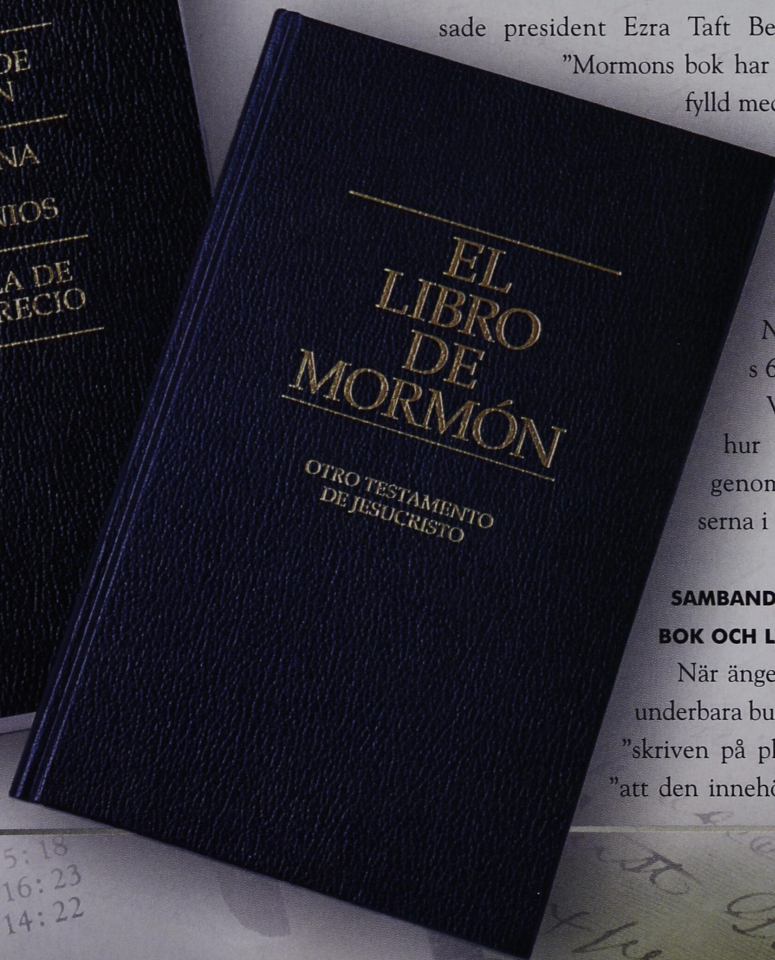
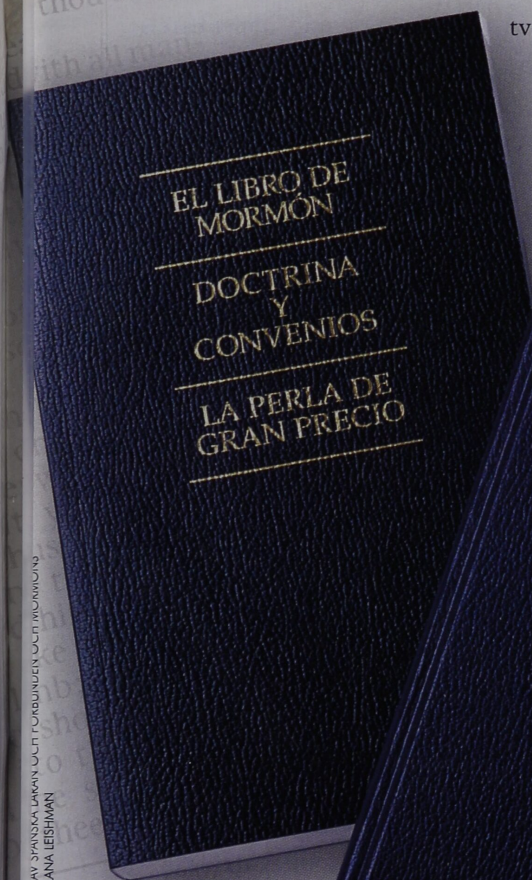
Efter att ha citerat detta skriftställe i ett konferenstal, sade president Ezra Taft Benson (1899–1994) att "Mormons bok har kommit fram ur jorden, fylld med sanning" och att Läran

och förbunden är fylld med "uppenbarelse på uppenbarelse från himlarna" ("Gåvan av nutida uppenbarelse" Nordstjärnan, jan 1987, s 68).

Vi kan lära oss mycket om hur viktig Mormons bok är genom att läsa uppenbarelserna i Läran och förbunden.

SAMBANDET MELLAN MORMONS BOK OCH LÄRAN OCH FÖRBUNDEN

När ängeln Moroni framförde sitt underbara budskap om en bok som var "skriven på plåtar av guld", sade han "att den innehöll det eviga evangeliet i

dess fullhet" (Joseph Smiths skrifter 2:34). Efter att ha förklarat genom vilka medel boken skulle översättas, började Moroni citera profetior från Gamla och Nya testamentet. Först citerade han från Malakis tredje kapitel och sedan från det fjärde. Läran och förbunden, kapitel två, innehåller en kortfattad redogörelse av detta besök.

Sedan, under sommaren 1828, mottog profeten Joseph Smith två uppenbarelser till i samband med översättningen av Mormons bok. Kapitlen 3 och 10 har att göra med de 116 sidorna manuskript som gavs till Martin Harris för att han skulle kunna "ta med sig uppteckningarna hem och visa upp dem" (*History of the Church*, 1:21).

I februari 1829 kom Joseph Smith den äldre för att besöka sin son. Han kände väl till vad som hade hån: Att Fadern och Sonen uppenbarat sig för den unge Joseph, löftet som Herren gett "att evangeliets fullhet en dag skulle uppdagas" (*History of the Church*, 4:536), ängeln Moronis besök, överlämnandet av guldplåtarna, översättningsarbetet, förlusten av de 116 sidorna manuskript och att plåtarna och Urim och Tummim tagits bort och sedan lämnats tillbaka. Vid detta tillfälle bad profeten Joseph till Herren angående sin far och fick kapitel 4, som börjar så här: "Se, ett underbart verk skall påbörjas ibland människornas barn." Mormons boks översättning var delaktig i och outhärlig för genomförandet av Herrens underbara verk i den sista tiden.

I mars 1829 var Martin Harris mycket ångerfull och sorgsen över att ha förlorat de 116 sidorna med översatt text, och han färdades åter till Harmony i Pennsylvania. Han vädjade till Joseph att be till Herren till förmån för honom själv. Ännu en gång fick profeten

en uppenbarelse, kapitel 5, vari Martin Harris kallades till att vittna om guldplåtarna om han omvände sig och ödmjukade sig inför Herren.

I april 1829 färdades Oliver Cowdery, som hade hört att Joseph hade fått plåtarna, till Harmony i Pennsylvania och blev omedelbart engagerad i översättningsarbetet som skrivare åt Joseph (se *History of the Church*, 1:32–33). Under denna månad gavs kapitlen 6,

8 och 9 allteftersom frågor uppstod under översättningen av Mormons bok.

Kapitel 13 är ett underbart exempel på de uppenbarelser profeten fick som svar på frågor som uppstod medan han översatte Mormons bok. Joseph sade: "Vi höllo ännu på med översättningsarbetet när vi följande månad (maj adertonhundra-tjugonio) en dag gingo in i skogen för att rådfråga

Herren angående dop till syndernas förlåtelse, vilket vi funno omtalat i översättningen av plåtarna. Medan vi bådo och åkallade Herren nedsteg en budbärare från himmelen i en ljussky, lade sina händer på oss och ordinerade oss, sägande:

I Messias' namn giver jag eder, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse" (Joseph Smiths skrifter 2:68–69; kursivering tillagd i vers 68; se också L&F 13).

Denne himmelske budbärare som presenterade sig som "Johannes, densamme som i Nya testamentet kallas Johannes döparen", förklarade vidare för Joseph och Oliver "att han handlade under ledning av Petrus, Jakob och Johannes, vilka höllo nycklarna till melkisedekska prästadömet, vilket prästadöme vi i behörig tid skulle

När ängeln Moroni framförde sitt underbara budskap om en bok som var "skriven på plåtar av guld", sade han "att den innehöll det eviga evangeliet i dess fullhet."

erhålla" (*History of the Church*, 1:40). Alltså resulterade framkomsten av Mormons bok inte bara i flertalet uppenbarelser som nu finns i Läran och förbunden, utan den verkade också som katalysator för återställelsen av både aronska och melkisedekska prästadömet, vilket beredde vägen för kyrkans och Guds rikets återställelse i dessa sista dagar.

Kapitlen 14, 15, 16, 17, 18, 19 och 20 illustrerar ytterligare sambandet mellan Mormons boks framkomst och Läran och förbunden.

LÄRDOMAR OM VIKTEN AV MORMONS BOK

Drygt ett och ett halvt år efter det att Mormons bok översatts och publicerats och kyrkan organiserats,

uppenbarade Herren sitt "förord" till Läran och förbunden, som det står i kapitel 1. I detta uppenbarade förord, vittnade Herren om att profeten Joseph Smith hade fått förmågan att översätta Mormons bok "genom Guds barmhärtighet och kraft" (L&F 1:29).

I kapitel 3 uppger Herren några av sina ändamål med att frambringa Mormons bok:

"Ty såsom kunskapen om en Frälsare kom till världen genom judarnas vittnesbörd, så skall kunskapen om en Frälsare komma till mitt folk och till nephiterna . . . genom deras fäders vittnesbörd.

Detta vittnesbörd skall komma till lamaniternas . . . kunskap.

För denna orsaks skull blevo dessa plåtar, vilka innehålla

understand
James 3: 1
e TG Guile; Sinc
Chastening;
Virtue.
122 1a JS-H
b Job 30: 1; Ps. 119
(49-52); Jer. 20: 7
(7-9).
Counsel.

dessa urkunder, bevarade, att Herrens löften, som han gav sitt folk, måtte gå i fullbordan, att lamaniterna måtte erhålla kunskap om sina fäder och lära känna Herrens löften och att de måtte tro evangeliet och förlita sig på Jesu Kristi förtjänst samt bliva förhärligade genom tro på hans namn och frälsta genom omvändelse” (L&F 3:16–20; kursivering tillagd).

I kapitel 5 har Herren mycket att säga om Mormons boks betydelse för evangeliets återställelse. Herren påminde Joseph att ”du har fått gåvan att översätta plåtarna, och detta är den första gåva jag givit dig. Jag har även befallt dig, att du icke skall begära någon annan gåva, förrän min avsikt med denna blivit uppnådd, ty jag vill icke giva dig någon annan gåva, förrän översättningen [och publiceringen av Mormons bok] fullbordats” (L&F 5:4; kursivering tillagd). Herren gjorde det klart för sin tjänare Joseph Smith att Mormons bok måste översättas och göras tillgänglig innan hans stora verk i de sista dagarna kunde fortsätta.

Herren förklarar också i kapitel 5, verserna 5–16, varför Mormons bok är så viktig för grundläggandet av hans rike på jorden. I dessa verser använde Herren upprepade gånger uttrycket *mina ord* som hänvisning till Mormons bok, vilken snart skulle frambringas ”genom” profeten Joseph Smith (se också 3 Nephi 21:9–11). Herren förkunnade att om människornas barn ”icke vilja tro *mina ord* [som finns i Mormons bok], skola de ej heller tro dig, min tjänare Joseph” (L&F 5:7; kursivering tillagd).

Dessa få verser belyser den stora sanning som förkunnades av profeten Joseph ”att Mormons bok [är] . . .

slutstenen i vår religion” (*History of the Church*, 4:461). Ett vittnesbörd om Mormons boks gudomlighet och sanning bekräftar att Jesus är Kristus, att Joseph Smith var en sann profet och att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, som den organiserades av Joseph Smith, är sann. Med ett sådant vittnesbörd från Anden tar många modiga själar från jordens alla nationer emot det återupprättade evangeliet (se L&F 5:16).

I Läran och förbunden 6:9 instruerade Herren Oliver Cowdery att ”[hjälpa] till att frambringa mitt verk”. Oliver Cowdery var verkligen behjälplig med att frambringa Mormons bok som innehöll ”evangeliets fullhet” (se L&F 20:8–9; 27:5; 42:12; 135:3). Herren skulle sända sina tjänare med dessa uppteckningar i händerna för att ”utföra ett förunderligt verk ibland människornas barn, så att många skola

bliva övertygade om sina synder och omvända sig, så att de kunna inkomma i min Faders rike” (L&F 18:44).

Kapitel 17 i Läran och förbunden innehåller ett av de tydligaste och mest kraftfulla nedtecknade vittnesbörden om Mormons bok. Herren Jesus Kristus, om vilken Mormons bok är ”ännu ett testamente”, förkunnar att ”min tjänare Joseph Smith den yngre . . . har översatt [Mormons bok], ja, den del därav, som jag befallde honom, och likavisst som eder Herre och Gud lever, är den sann” (L&F 17:5–6).

Vem kan läsa eller höra detta vittnesbörd och sedan någonsin undra vad Herren anser om Mormons bok? Det är allvarligt att höra eller läsa och fundera över dessa ord, för de är tillräckliga för att fördöma oss om vi någonsin skulle förkasta Mormons bok eller svika Kristi sak och hans rike (se L&F 5:15, 18).

Herren förkunnade för Oliver Cowdery, profetens skrivare:
”[I Mormons bok] är allt det skrivet som angår grundandet av min kyrka, mitt evangelium och min klippa”.

I juni 1829 gav Herren följande kraftfulla vittnesbörd om Mormons boks äkthet och betydelse till Oliver Cowdery, profetens skrivare: "Se, vid många tillfällen har jag genom min Ande tydligt visat dig, att vad du skrivit är sant . . . se . . . jag [giver] dig ett bud, att du skall förlita dig på det som är skrivet, ty däri är allt det skrivet, som angår grundandet av min kyrka, mitt evangelium och min klippa.

Därför, om du bygger min kyrka på mitt evangeliums och min klippas grundvalar, skola helvetets portar icke bliva dig övermäktiga" (L&F 18:2-5; kursivering tillagd).

Kapitel 20 innehåller en omfattande redogörelse för Mormons bok. Det är anmärkningsvärt att uppenbarelsen om att formellt organisera kyrkan inte gavs förrän Mormons bok hade översatts och publicerats. Efter att ha bekräftat att Joseph Smith och Oliver Cowdery vederbörligen var kallade av Gud och fått myndighet att organisera och leda hans kyrka, förkunnade Herren följande:

"[Gud] gav honom [profeten Joseph Smith] kraft från höjden till att översätta Mormons bok genom de därtill förut beredda medlen, vilken bok innehåller ett fallet folks historia och Jesu Kristi evangeliums fullhet både till icke-judar och judar, given genom inspiration och bekräftad för andra genom änglabetjäning, samt av dem [de tre vittnena] kungjord för världen, bevisande för världen att de heliga skrifterna äro sanna och att Gud inspirerar människor och kallar dem till sitt heliga verk i denna tidsålder och släkt såväl som i forna släkten, därigenom visande att han är samme Gud igår, idag och i evighet. . . .

Emedan det gives så stora vittnen [Joseph Smith, de

tre vittnena, de åtta vittnena och till och med de som sammanställde Mormons bok] skall världen, det är, så många som hädanefter skola komma till kunskap om detta verk [Mormons bok], dömas av dem.

De, som mottaga det i tro och utöva rättfärdighet, skola ärva det eviga livets krona" (L&F 20:8-14).

I kapitel 84 gav Herren en annan viktig hänvisning till och tankeväckande varning angående Mormons bok. 1832 sade Herren till de heliga:

"Edra sinnen hava förut varit förmörkade av otro, emedan I haven ringaktat det som I mottagit.

Denna fåfänga och otro har bragt hela kyrkan under dom.

Denna dom vilar över alla Sions barn.

De skola förbliva under denna dom, till dess de omvända sig och komma ihåg det nya förbundet,

nämligen Mormons bok och de förra befallningarna, vilka jag givit dem. De skola icke blott tala om utan även göra, vad jag skrivit" (L&F 84:54-57; kursivering tillagd).

President Ezra Taft Benson uppmanade vid flera tillfällen kyrkans medlemmar att studera, tillämpa och hålla sig till buden i Mormons bok för att bli fria från denna dom som uttalades över de första sista dagars heliga.

AVSLUTNING

Herren har verkligen mycket att säga om Mormons bok i Läran och förbunden. Dessa två skrifter är verkligen oskiljaktiga och kraftfulla vittnen om Kristi gudomlighet och om hans stora verk i de sista dagarna. President Benson förklarade det viktiga sambandet mellan dessa två heliga böcker:

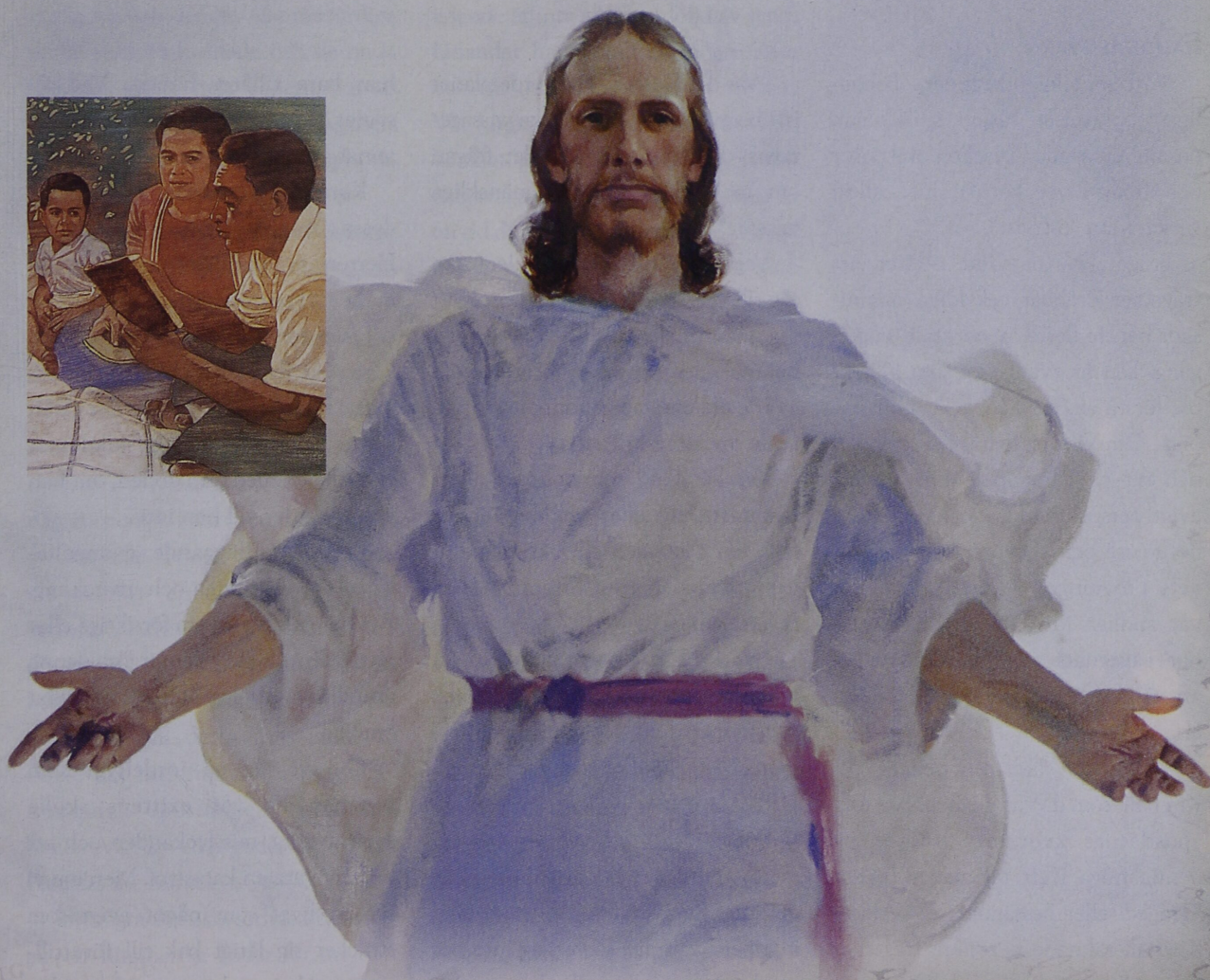
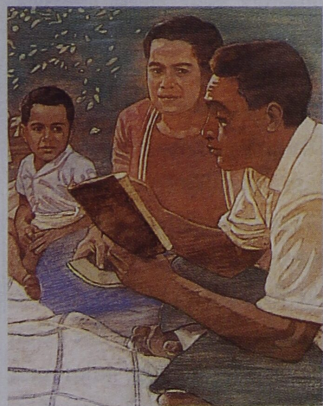
Herren har befallt de heliga att "komma ihåg det nya förbundet, nämligen Mormons bok . . . [och att] icke blott tala om utan även göra, vad jag skrivit".

"Förutom vittnena till Mormons bok är Läran och förbunden det största yttre vittnet och beviset som vi har från Herren på att Mormons bok är sann . . .

Läran och förbunden är den sammanbindande länken mellan Mormons bok och det pågående arbetet med återställelsen genom profeten Joseph Smith och hans efterträdare . . .

Mormons bok tar människor till Kristus. Läran och förbunden för människor till Kristi rike . . .

Mormons bok är vår religions 'slutsten', och Läran och förbunden är toppstenen, med fortsatt nutida uppenbarelse. Herren har markerat sitt godkännande av såväl slutsten som toppsten" ("Mormons bok och Läran och förbunden", *Nordstjärnan*, juli 1987, s 77). □

FOTOILLUSTRATION JED CLARK

Varför tillåter vår kärleksfulle himmelske Fader att tragedier drabbar oskyldiga människor?

Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, men är inte en officiell framställning av kyrkans lära.

LIAHONAS SVAR

Vårt jordeliv inbegriper obehagliga upplevelser såsom sjukdomar, ensamhet, skador, olyckor, orättvisor och död. Livet kanske inte alltid verkar vara "rättvist".

Frågan varför Gud tillåter att tragedier drabbar oskyldiga människor har de flesta av oss ställt någon gång. Det är evangeliet som hjälper oss förstå att motgångar är nödvändiga. Om vi förstår frälsningsplanen och ser på våra upplevelser ur ett evigt perspektiv, kan vi kanske lära oss förstå och acceptera att jordelivets prövningar är nödvändiga för vår andliga tillväxt. Vi inser att vi har välsignats med den fria viljan att välja hur vi ska reagera på dessa erfarenheter.

1955 gav äldste Spencer W Kimball, som då var medlem i de tolv apostlarnas kворum, ett svar på denna fråga i ett tal med rubriken "Tragedi eller bestämmelse?" Äldste Kimball räknade upp flera tragedier och ställde sedan följande frågor:

"Var det Herren som styrde planet in i bergväggen för att släcka passage-rarnas livslåga, eller var det frågan om mekaniska fel eller mänskliga misstag?"

Var det vår Fader i himlen som såg till att bilarna kolliderade och att sex människor skickades in i evigheten, eller var det föraren som gjorde ett misstag genom att strunta i säkerhetsföreskrifterna?"

Var det Gud som tog den unga mammans liv eller fick barnet att falla ner i kanalen eller knuffade ut det andra barnet framför den mötande bilen?"

Var det Herren som gjorde så att mannen fick en hjärtattack? Gick missionären en för tidig död till mötes?" (*Faith Precedes the Miracle* [1972], s 96.)

Sedan fortsatte han:

"Svara på det om ni kan. Jag kan det inte, för även om jag vet att Gud ingriper i våra liv, så vet jag inte hur mycket han orsakar eller hur mycket

han bara tillåter hända. Vad än svaret är på den frågan, finns det ett annat svar som jag är säker på.

Kunde Herren ha förhindrat dessa tragedier? Svaret är: Ja. Herren är allsmäktig och har all makt att kontrollera våra liv, bespara oss från sorg, förhindra alla olyckor, köra alla flygplan och bilar, ge oss mat, skydda oss, skona oss från arbete, ansträngningar, sjukdomar och till och med från döden, om han vill. Men det vill han inte. . . .

Den grundläggande evangelielagen är . . . fri vilja och utveckling. Att tvinga oss att vara försiktiga eller rättfärdiga skulle omintetgöra denna grundläggande lag och göra tillväxt omöjlig. . . .

Om vi såg på jordelivet som summan av vår existens skulle smärta, sorg, misslyckanden och ett kort liv vara en katastrof. Men om vi ser på livet som något evigt som sträcker sig långt bak till föruttilvaron och in i den eviga framtiden

efter döden, kan allt som händer oss sättas i rätt perspektiv.

Visst var det vist av honom att ge oss prövningar så att vi kan höja oss över dem, ansvar så att vi kan åstadkomma saker, arbete så att vi kan stärka våra muskler och sorger för att pröva våra själar? Utsätts vi inte för frestelser för att vår styrka ska prövas, sjukdomar så att vi kan lära oss tålamod, döden så att vi kan bli odödliga och förhärligade?

Om alla de sjuka som vi ber för skulle bli botade, om alla rättfärdiga skulle vara beskyddade och de onda förintas, skulle hela Faderns handlingsplan gå om intet och evangeliets grundprincip, . . . fri vilja, upphöra. Ingen skulle behöva leva av tro.

Om glädje och frid och belöningar genast gavs till den som gör gott, skulle inte ondskan kunna finnas – alla skulle göra gott men inte för att det är rätt att göra gott. Vår styrka skulle inte prövas, vår karaktär skulle inte utvecklas, inga krafter skulle stärkas . . . det skulle inte finnas någon fri vilja, bara satanisk kontroll.

Om alla böner skulle besvaras omedelbart enligt våra själviska önskemål och vår begränsade insikt, då skulle det inte finnas varken lidande, sorg, besvikelser eller ens död, och om detta inte fanns så skulle det inte finnas någon glädje, framgång, uppståndelse och inte heller evigt liv eller gudaskap" (*Faith Precedes the Miracle*, s 96–97).

Ja, några kanske förhastat skyller på vår himmelske Fader för att han inte förhindrar det obehagliga som

händer oss eller våra nära och kära. En del blir till och med bittra. Men efter det att vi har passerat genom dödens port och ser med ett evigt perspektiv, kommer vi otvivelaktigt att lovprisa honom för hans nåd, hans kärlek och hans visdom i att tillåta just de erfarenheter som är till för att hjälpa oss nå våra fulla, eviga möjligheter och bli sådana som han är.

LÄSARNAS SVAR

Alla upplever vi lidande. Och lidande är inte alltid en följd av synd. Lidandet har ibland ett högre syfte och vår utbildning är en del av det. Vår himmelske Fader älskar oss fullkomligt. Han känner till våra starka och svaga sidor. Vi vet att detta liv är en tid då vi ska förbereda oss, lära oss och utvecklas. Allt vi behöver göra är att härda ut i trofasthet och lita på Herren, arbeta ihärdigt på att övervinna våra prövningar och låta bli att klaga på honom.

Ruben C dela Cuadra,
Narvacans församling,
Narvacans stav, Filippinerna

När vi ser svårigheter eller prövningar som språngbräddor till att återvända till vårt himmelska hem, kommer vi på ett modigt och vist sätt att bemöta dessa motgångar genom att söka styrka och vägledning från Herren. Vi kommer att ha tro på att vi får tröst och blir belönade antingen i detta livet eller i nästa.

Rei Cheng Tsai,
P'ingtungs gren,
P'ingtungs distrikt, Taiwan

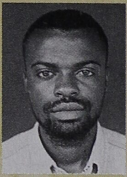
Ruben C. dela Cuadra

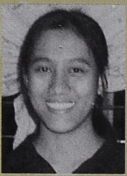
Rei Cheng Tsai

Ivonete Macedo de Almeida

Franck William N'Sondi

Nelfa Awing Gumarang

Stella 'Ajilong

Gud låter människorna använda sin fria vilja, så om någon skadar en oskyldig människa kommer han eller hon att bli dömd för att ha gjort det, och den skadade kommer att få upprättelse i sinom tid, även om det inte händer i detta liv.

Men när något obehagligt drabbar en oskyldig människa på grund av naturkatastrofer kan det också ha ett gudomligt syfte. Det kanske är för att göra oss uppmärksamma på något. Det kanske prövar vår tro. Det kanske ger oss en möjlighet att tjäna vår nästa.

*Ivonete Macedo de Almeida,
Jardim Maria do Carmo församling,
São Paulo stav, Brasilien*

Sista dagars heliga är välsignade nog att känna till ändamålet med frälsningsplanen. Vi vet också att våra svårigheter, förföljelser och prövningar utgör en stege som kan bära oss upp till Gud. Psalmen "Kom, kom Guds folk" (Psalmer, nummer 19) ger oss svaret på följande fråga: Varför bli missmodiga när vi vet att evig glädje väntar oss?

*Franck William N'Sondi,
Ouenze gren,
Brazzavilles distrikt, Kongo*

Det var mycket svårt för min familj när min pappa dog för några år sedan. Jag bad ihärdigt och frågade Herren vad vi hade gjort för att förtjäna denna olycka. Då försäkrade den Helige Anden mig att min pappas död faktiskt kunde göra vår tro på Kristus starkare. Vi bör alltid komma ihåg att motgångar kan göra

oss starka och att de är en del av vår himmelske Faders meningsfulla plan.

*Nelfa Awing Gumarang,
Tuao gren,
Filippinernamissionen Ilagan*

Ibland låter vår himmelske Fader de oskyldiga dödas så att de får inträda i hans vila och så att hans rättvisa och dom må drabba de onda (se Alma 60:13). Han har lovat att de som dör i honom "icke skola smaka döden, ty den skall vara söt för dem" (L&F 42:46).

*Stella 'Ajilong,
Kololo gren,
Kampala distrikt, Uganda*

Du kan bidra till FRÅGOR OCH SVAR-avdelningen genom att besvara nedanstående fråga. Svaren ska vara oss tillhanda senast 1 april 2001. Skicka svaren till QUESTIONS AND ANSWERS 04/01, Liahona, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA; eller med e-post till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Skriv på maskin eller läsligt för hand på ditt eget språk. För att ditt svar ska beaktas måste du uppge namn, ålder, adress, församling och stav (eller gren och distrikt). Bifoga om möjligt ett foto av dig. Detta kommer inte att returneras. Vi publicerar ett representativt urval av svaren.

FRÅGA: Vad kan vi göra när andra pratar om sådant som är olämpligt i skolan?

Lilla Stjärnan

FÖR BARNEN I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA ■ FEBRUARI 2001

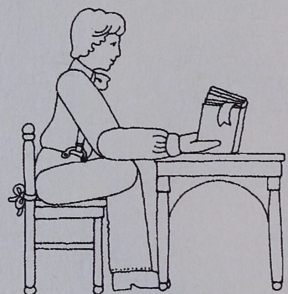
FÖR SMÅ VÄNNER

Joseph Smiths

Delores DeVictoria ILLUSTRATION JULIE F. YOUNG

Instruktioner

Ta försiktigt ur dessa två sidor ur tidningen och klustra fast dem på papp eller kartong. Klipp ut korten och figurerna. Använd påsklämmor till arm- och benleder. Placera figurerna så som de är på korten och använd korten och figurerna när du berättar om Joseph Smiths första syn.

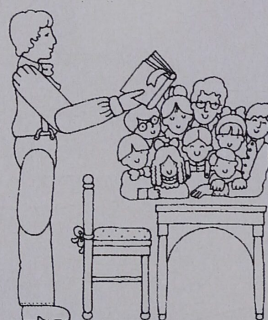
1 Den fjortonårige Joseph Smith visste inte vilken kyrka han skulle bli medlem i. En dag läste han i Bibeln: "Om någon av er brister i vishet skall han be till Gud . . . och han skall få vad han ber om" (Jak 1:5).

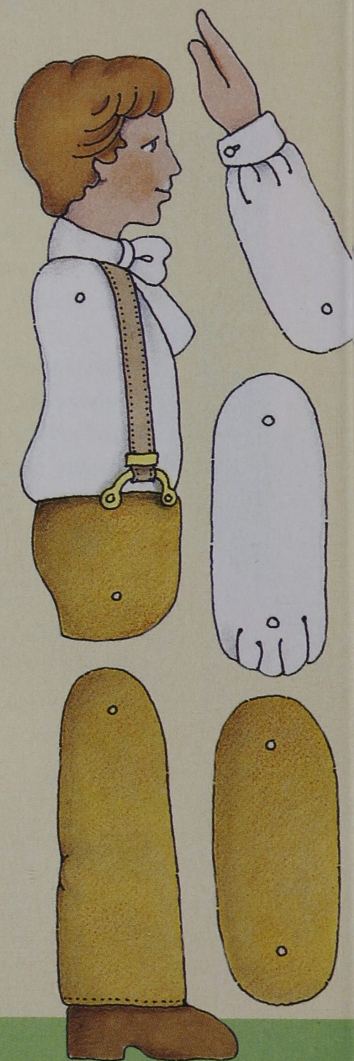
2 Joseph bestämde sig för att göra som det stod i skriftstället och fråga Gud vilken kyrka han skulle bli medlem i. Han gick till en skogsdunge i närheten av sitt hem för att be.

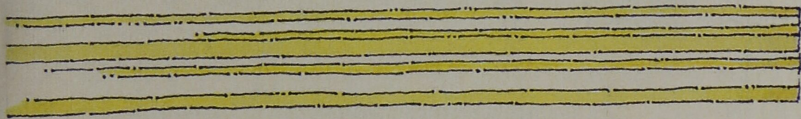
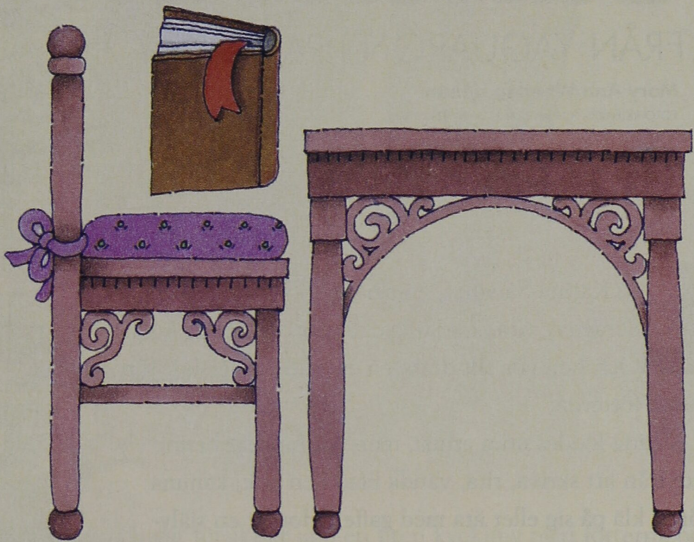
3 När han bad fick han se ett starkt ljus ovanför sitt huvud. Sedan såg Joseph vår himmelske Fader och Jesus Kristus. Jesus sade åt honom att inte bli medlem i någon av kyrkorna. Han sade också mycket annat till Joseph.

4 När vår himmelske Fader och Jesus hade lämnat Joseph, kände han sig fridfull och glad över det som han hade sett och hört. Joseph gick tillbaka hem och berättade för sin familj om vad som hade hänt.

s första syn

NYA
VÄNNER

Luz Karina Sánchez

FRÅN YAGUARÓN I PARAGUAY

Mary Ann Whetten Lyman

FOTO RICHARD OCH MARY ANN WHETTEN LYMAN

Luz Karina Sánchez, en sjuårig flicka i Yaguarón i Paraguay, ritar, matar kycklingar och spelar kula. Och hon gör allt detta på ett alldeles särskilt sätt – med fötterna!

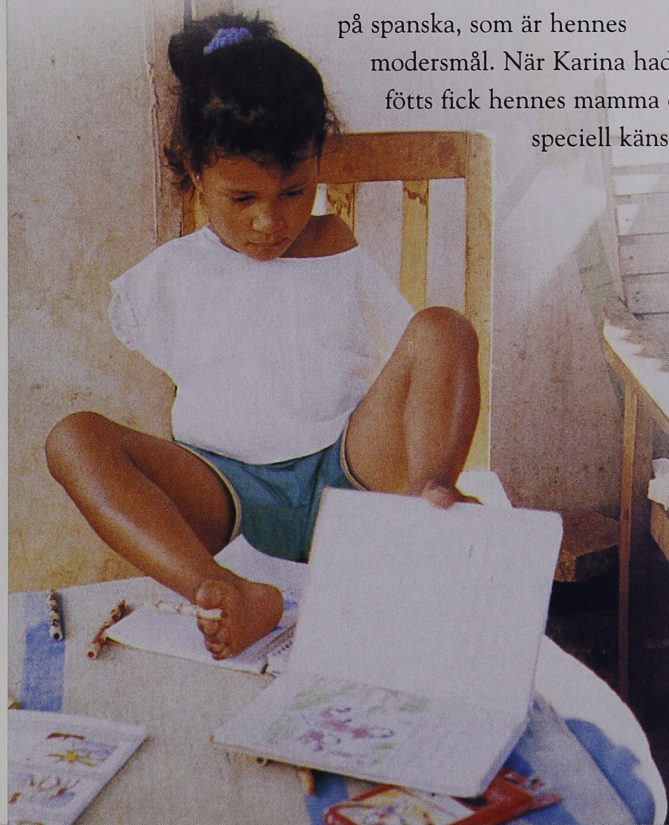
Karina föddes utan armar, men det hindrar henne inte från att skriva, rita, vända blad i en bok, kamma håret, klä på sig eller äta med gaffel. Hon är en självständig och bestämd flicka som funderar ut hur hon ska göra sådant med fötterna som många människor knappt kan göra med händerna. Federico och Isabel Sánchez, Karinas föräldrar, säger att hon funderar ut hur hon ska kunna göra allt själv – utan hjälp.

Karinas första förnamn är Luz, vilket betyder "ljus" på spanska, som är hennes modersmål. När Karina hade fötts fick hennes mamma en speciell känsla av

frid och lugn som fyllde henne som ett ljus, så hon gav sitt barn namnet Luz, tack vare den speciella känslan. Luz Karina fortsätter att vara ett ljus och ett exempel för sin mamma, resten av sin familj och sina vänner genom sin beslutsamhet, sitt vittnesbörd och sin kärlek.

Karina, som är yngst av tolv barn, tycker om att tillhöra en stor familj. Eftersom de flesta av hennes bröder och systrar är mycket äldre än hon, står Karina speciellt nära sin bror Germán, som är tolv år. Germán säger om Karina: "Jag tycker om henne för hon är glad och rolig."

Germán ser alltid efter henne. Men Karina själv ser efter och tar särskilt hand om sin tvååriga brorsdotter Ruth. Hon älskar Ruth och låter henne hålla sig fast i hennes tröjärm när de är tillsammans.

Karina går sakta så att Ruth hinner med, och hon försöker se till att andra lägger märke till och bryr sig om Ruth.

Karinas familj blev medlemmar i kyrkan för ungefär ett år sedan. Sedan dess har de tillhört Yaguaróns gren i Paraguari distrikt i Paraguay. Familjen bor ute på landet, omkring fem kilometer från staden. För att komma till kyrkan varje vecka får de gå ungefär en kilometer och sedan ta bussen. Karina tycker om Primär, speciellt när de sjunger. Det kommer omkring tio barn till Primär i Yaguaróns gren.

Karina och Germán är de enda två medlemmarna i kyrkan i sin skola. Karina går i första klass och hennes mamma är mycket stolt över hennes skolarbete. Teckning är Karinas favoritämne i skolan. Hon tycker om att rita blommor, särskilt julstjärnor, som är en omtyckt blomma i Paraguay. Hon ritar också sig själv och sin familj. Hon ritar alltid sig själv med armar.

Karinas ben- och kroppsmuskler är mycket starka, och hon är en bra hjälpreda och arbetar hårt på familjens lilla gård. Gården har en stor kalkontupp, höns och en hund med många valpar. Karina älskar djur. En av hennes arbetsuppgifter är att mata hönsen. Och hon har kommit på ett eget sätt att göra detta. Hon tar upp påsen med majs med foten och sätter den under hakan så att hon kan bära den medan hon går. Sedan sätter hon sig på en stol, öppnar påsen med ena foten, stoppar i den andra foten i påsen för att få en "fotfull" majs och kastar sedan ut majsen till hönsen så att de kan äta den. Karina älskar också att hålla hönsen. Hon

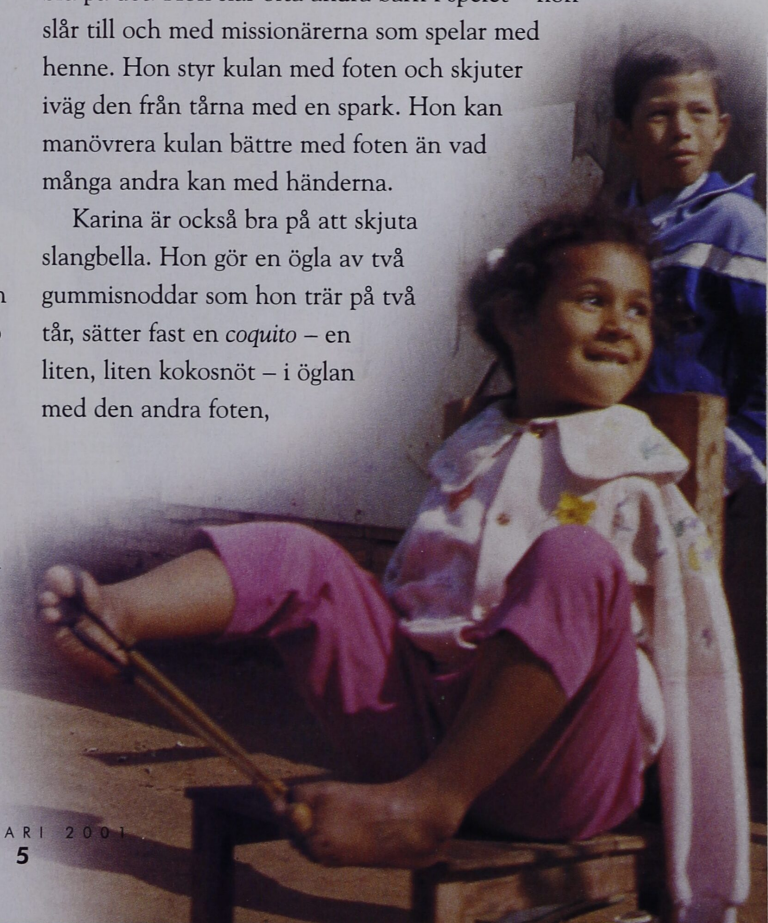
Längst till vänster: Karina älskar att rita, särskilt blommor. Ovan, till vänster: Karina håller en kyckling under hakan. Ovan, till höger: Germán, Ruth och Karina. Höger: Karina visar sin skicklighet med en slangbella.

fångar försiktigt upp en liten kyckling med fötterna och håller den mjuka, duniga fågeln under hakan.

Karina tycker också om att spela kula och är mycket bra på det. Hon slår ofta andra barn i spelet – hon slår till och med missionärerna som spelar med henne. Hon styr kulan med foten och skjuter iväg den från tårna med en spark. Hon kan manövrera kulan bättre med foten än vad många andra kan med händerna.

Karina är också bra på att skjuta slangbella. Hon gör en ögla av två gummisnoddar som hon trär på två tår, sätter fast en *coquito* – en liten, liten kokosnöt – i öglan med den andra foten,

Vänster: Ruth och Karina, längst fram, med andra familjemedlemmar. Från vänster: Germán, Juan, Ros (Ruths mamma), Eugenio, Isabel (Karinas mamma), Mariela Isabel och Federico (Karinas pappa). Nedan: Karina och äldste Lyman spelar på sina munspel.

spänner gummisnoddarna bakåt och skjuter.

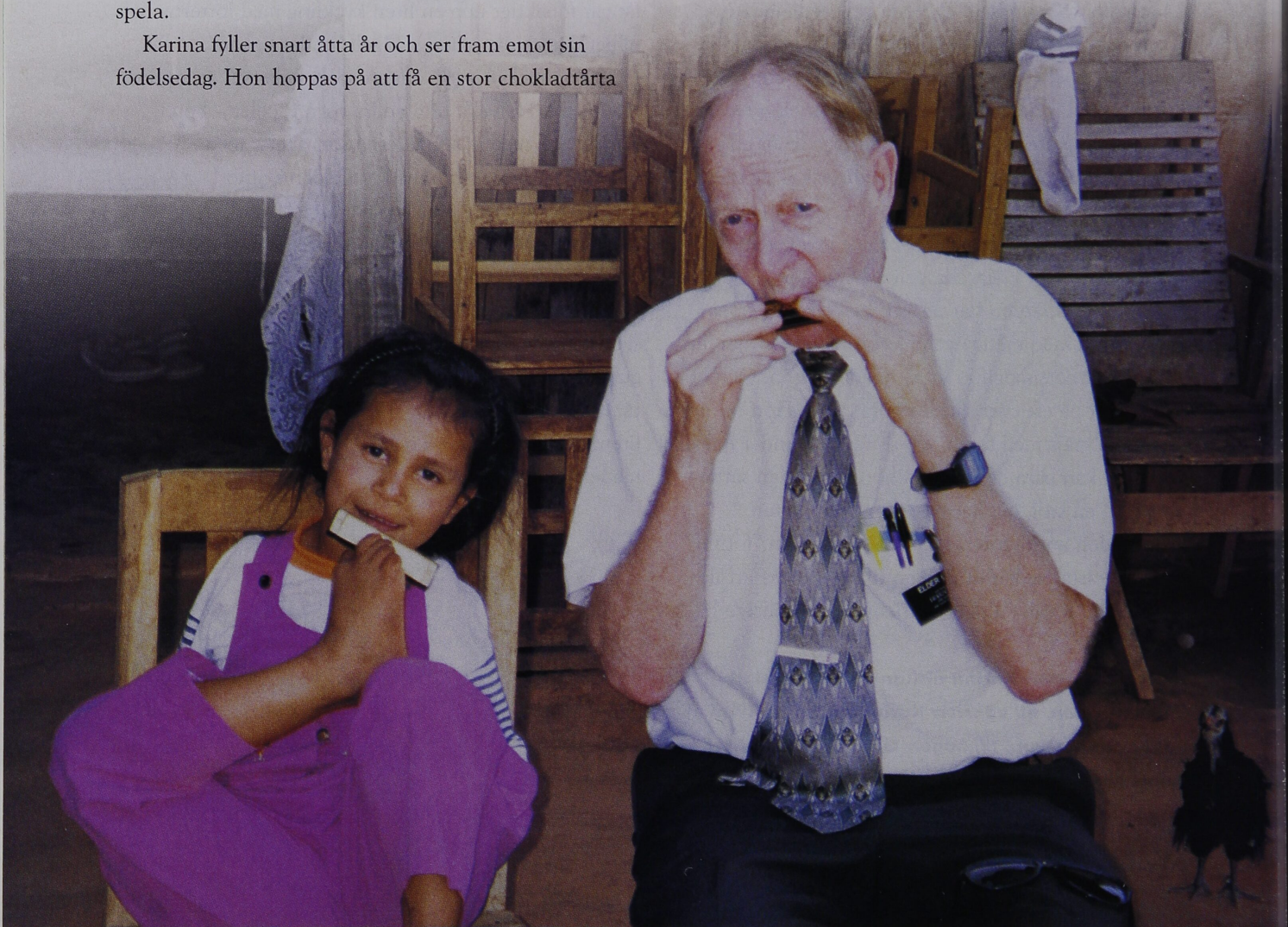
Äldste Richard Lyman, en missionär som besökte hennes gren, gav Karina ett munspel. Hon var blyg och osäker först men efter bara några minuter använde hon fötterna till att hålla munspelet och spela.

Karina fyller snart åtta år och ser fram emot sin födelsedag. Hon hoppas på att få en stor chokladtårta

med vit glasyr. Men hon är ännu gladare över att hon ska döpas. Hennes föräldrar och missionärerna undervisar henne om dopet och om förbunden som hon ska ingå, och hennes pappa förbereder sig för att döpa henne. Hon är ivrig över att bli medlem i kyrkan. Hon älskar evangeliet och älskar att berätta om det.

Luz Karina lever upp till sitt namn. Hon är verkligen ett ljus för dem som känner henne. □

Mary Ann Whetten Lyman var på heltdsmission med sin make Richard i Paraguaymissionen Asunción.

FIKTION

Ibland är det bra att vara annorlunda

Janice Porter Hayes

Familjen Markusson flyttade in i ett hus på andra sidan gatan för nästan sex månader sedan. De skiljer sig verkligen från de andra familjerna häromkring!

Först träffade jag Nephi, deras elvaårige son. Nephi berättade för mig att hans föräldrar hade gett honom det namnet efter en gammal amerikansk profet. Jag hade aldrig hört talas om några gamla amerikanska profeter, men han visade mig en bok med hans namn i, en bok som hette Mormons bok.

Min familj går i kyrkan och ibland läser vi Bibeln. Men ingen i min familj hade någonsin hört talas om Mormons bok. Nephi kallade boken för ännu ett testamente om Jesus Kristus och sade att det var en gammal uppteckning över det som Herren gjorde för människorna i Amerika. Det var det första tecknet på att Nephi och hans familj var annorlunda.

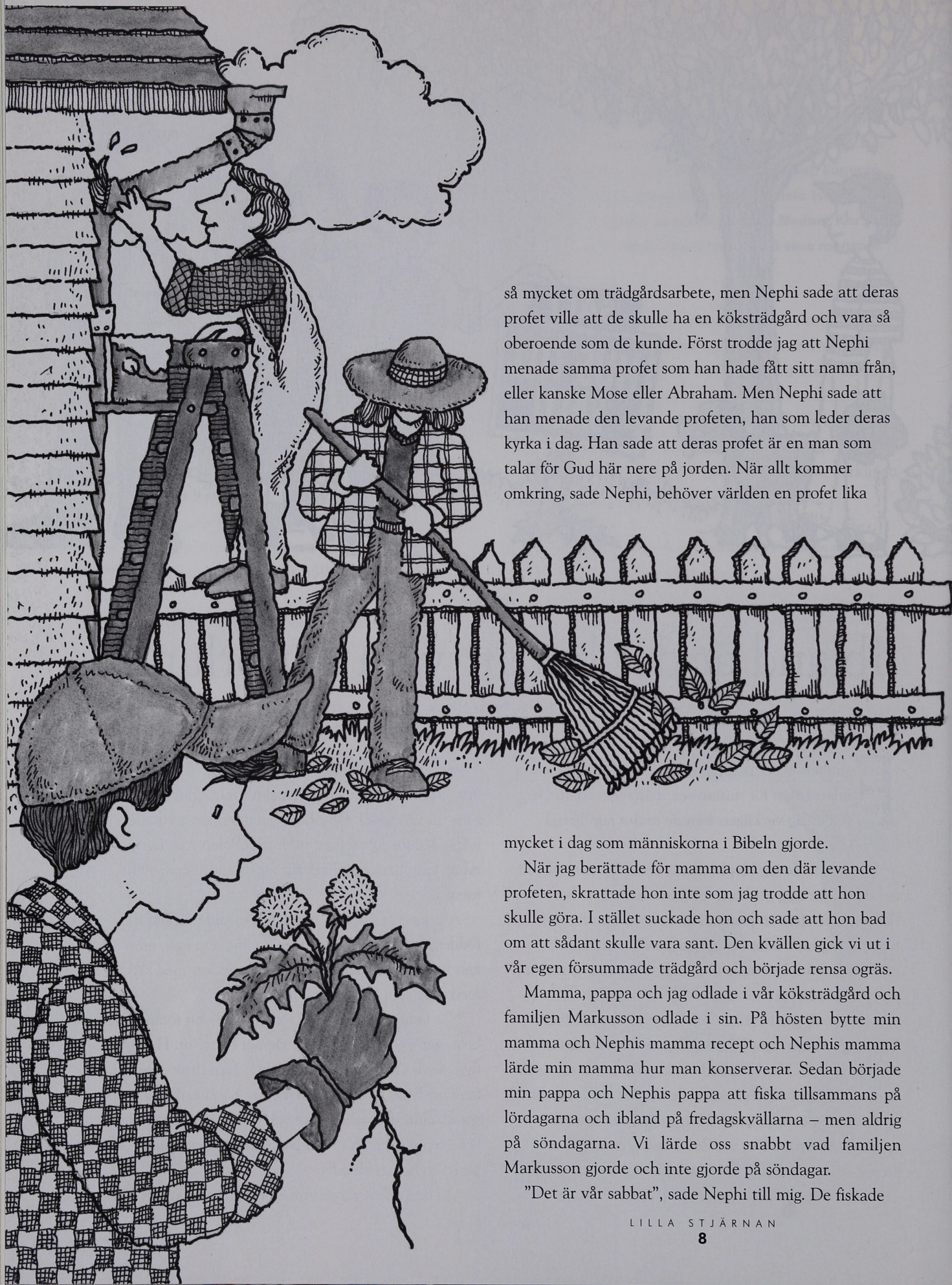
Sedan träffade jag Nephis äldre syster Glitchen.

Hon hade inte fått sitt namn efter en profet. Hon hade fått sitt namn efter sin gammelmormor Glitchen Kelly, som var irländska. Glitchens gammelmormor hade rött hår och gifte sig med en man från Polen som hette Alex. Glitchen vet allt detta för hennes familj släktforskar.

Allt jag vet om min familj är att mina föräldrar föddes här i vår stad. Jag skulle vilja veta mer, men jag kan inte tänka mig att hålla på så mycket med släktforskning som Glitchens mamma gör.

När familjen Markusson först flyttade hit förändrades hela området. För det första såg det bättre ut. Huset de flyttade in i hade inte skötts så bra, men strax efter det att familjen hade lastat av sina möbler, började de rusta upp sitt nya hus. De målade det och lagade grinden. Sedan fick Nephi i uppgift av sin pappa att arbeta i trädgården, att rensa ogräs och odla.

Vid den tiden var det ingen i området som brydde sig

så mycket om trädgårdsarbete, men Nephi sade att deras profet ville att de skulle ha en köksträdgård och vara så oberoende som de kunde. Först trodde jag att Nephi menade samma profet som han hade fått sitt namn från, eller kanske Mose eller Abraham. Men Nephi sade att han menade den levande profeten, han som leder deras kyrka i dag. Han sade att deras profet är en man som talar för Gud här nere på jorden. När allt kommer omkring, sade Nephi, behöver världen en profet lika

mycket i dag som människorna i Bibeln gjorde.

När jag berättade för mamma om den där levande profeten, skrattade hon inte som jag trodde att hon skulle göra. I stället suckade hon och sade att hon bad om att sådant skulle vara sant. Den kvällen gick vi ut i vår egen försummade trädgård och började rensa ogräs.

Mamma, pappa och jag odlade i vår köksträdgård och familjen Markusson odlade i sin. På hösten bytte min mamma och Nephis mamma recept och Nephis mamma lärde min mamma hur man konserverar. Sedan började min pappa och Nephis pappa att fiska tillsammans på lördagarna och ibland på fredagskvällarna – men aldrig på söndagarna. Vi lärde oss snabbt vad familjen Markusson gjorde och inte gjorde på söndagar.

”Det är vår sabbat”, sade Nephi till mig. De fiskade

inte och handlade inte och gjorde inget annat än att vara tillsammans som familj eller sådant som hade med kyrkan att göra. Jag tyckte verkligen synd om Nephi och Glitchen, men de verkade inte ha något emot det, inte ens när jag hörde Nephis mage kurra en söndag när han hade fastat hela dagen.

Tro det eller ej, men nu, efter allt som jag sett familjen Markusson göra, tycker jag om dem. Kanske är det för att de skrattar mycket och verkar ha roligt. Eller kanske det är för att Nephi hjälpte vårt fotbollslag att vinna några matcher. Eller kanske det bara är för att jag trivs tillsammans med dem.

I kväll efter middagen ska familjen Markusson ta med sig några missionärer hit som ska berätta mer om deras kyrka för mina föräldrar och mig. Mamma har städlat och bakat en kaka och Nephi och Glitchen ska ta med sig en Mormons bok bara till mig.

Snart kommer jag att veta allt om profeten Nephi och om släktforskning och köksträdgårdar och sabbatsdagen, och en massa annat. Jag kommer till och med att få veta hur det är att vara annorlunda, som familjen Markusson. Ibland tror jag att det är bra att vara annorlunda. □

PROFETEN TALAR FÖR VÅR HIMMELSKE FADER

Diane S Nichols

”Ty hans ord skolen I taga emot som från min egen mun, i all tålmod och tro” (L&F 21:5).

Tänk dig att din mamma ber dig att säga till dina bröder och systrar att komma och äta middag. Du ska säga det i stället för din mamma och överlämna ett meddelande åt din familj för henne. Kommer de att lyssna?

Vår Fader i himlen har valt vissa män att tala i hans ställe. Dessa män kallas profeter. De undervisar oss om det som han vill att vi ska veta. Lyssnar vi?

Skrifterna berättar om profeter som vår Fader i himlen kallade att tala i hans ställe. Noa varnade folket att om de inte omvände sig så skulle en hemsk översvämning täcka jorden. Noas familj lyssnade och räddades undan översvämningen (se 1 Moseboken 6–8; 2 Petrus 2:5).

Lehi fick se att Jesus Kristus skulle bli världens Frälsare. Lehis son Nephi bad till Gud för att få veta om hans fars ord var sanna. Herren visade sig för Nephi och Nephi trodde alla sin fars ord. Senare talade Nephi, liksom sin far, för Herren (se 1 Nephi 1:18–19; 2:16–18).

Joseph Smith gick ut i skogen för att be. Vår himmelske Fader och Jesus Kristus visade sig och gav honom befallningar som banade vägen för evangeliets återställelse (se Joseph Smiths skrifter 2:11–20).

Vi har en levande profet i dag, Gordon B Hinckley. Han är kyrkans president. Han utvaldes av Gud och kallades genom rätt prästadömsmyndighet. President Hinckley vittnar om att Jesus Kristus är Guds Son. Alla profeter vittnar om Jesus Kristus och lär oss vad han vill att vi ska göra (se MB Jakob 7:11; L&F 21:1, 4–5).

När vi ber till vår himmelske Fader kan vi få veta att profetens ord är sanna. När vi lyssnar till profeten vet vi att han talar till oss i Frälsarens ställe. Och, ja, vi kommer att lyssna.

Instruktioner

1. Ta ut sidan 10 från tidningen och klistra fast den på kartong. Klipp ut bitarna till mobilen.
2. Rita eller klistra fast en bild av dig själv i den tomma rutan och skriv ditt namn under.
3. Vik längs de streckade linjerna (se bilden). Läs skriftstället under varje profets bild.
4. Slå hål där det är markerat och trä en tråd genom hålen som på bilden. Gör en knut i slutet av tråden och en ögla i början.
5. Häng upp mobilen som påminnelse om vad Frälsaren säger till profeterna att tala om för dig.

Förslag till samlingsstunden

1. Ge varje lärare namnet på en profet och en skriftställe hänvisning som berättar om vad han gjorde eller sade. Exempel: Noa (1 Mos 6:11–14; 7:5, 7–10); Mose (2 Mos 14:8–9, 13–14, 21–22); Malaki (Malaki 3:10); Abinadi (Mosiah 13:1–5, 9–10); Lamaniten Samuel (Helaman 14:1–3; 16:2–3); Brigham Young (L&F 136:1–4). Låt varje klass dramatisera sin situation. Låt de andra barnen gissa vilken profet det är. Diskutera vad som hände till följd av profetens budskap.
2. Låt varje lärare berätta något viktigt för ett barn från dagens lektion i den klassen. Låt budbäraren berätta för hela Primär vad han eller hon fick veta. Förklara att budbärarna talade för sina lärare till hela Primär. Fråga alla barnen om de har varit budbärare förut (åt föräldrar, vänner, syskon och så vidare). Förklara att när vi talar för någon annan så litat den personen på att vi återger hela budskapet rätt. Förklara att vår himmelske Fader sänder profeter för att överlämna hans budskap. Låt flera prästadömsbärare representera olika profeter. Låt var och en ge sin profets budskap. □

JESUS OCH HANS HIMMELSKE FADERS HUS

ILLUSTRATION ROBERT T. BARRETT

Jesus besökte templet i Jerusalem. Många människor kom dit för att offra genom att döda ett djur och bränna det på altaret. Offret hjälpte människorna att tänka på Frälsaren som skulle offra sig själv genom att lida och dö för dem.

Tredje Moseboken 1:3–9; Johannes 2:13; Moses 5:5–7

Eftersom en del människor inte hade något djur att offra, sålde andra människor djur till dem i templet. Säljarna ville bara ha pengar. De tänkte inte på Gud.

Johannes 2:14

Jesus såg att människor sålde djur i templet. Han sade att templet var hans himmelske Faders hus, en helig plats. Han ville inte att människor skulle sälja något där.

Johannes 2:16

Jesus gjorde en piska, välte omkull borden, slängde pengarna på golvet och tvingade människorna att lämna templet. Han tillät inte att de sålde djur och inte var vördnadsfulla i sin himmelske Faders hus.

Johannes 2:15-16

NIKODEMUS

Nikodemus var farisé och ledare för judarna. Många fariséer trodde inte att Gud hade sänt Jesus Kristus. Nikodemus trodde att Gud hade sänt Jesus på grund av de underverk som han gjorde.

Johannes 3:1-2

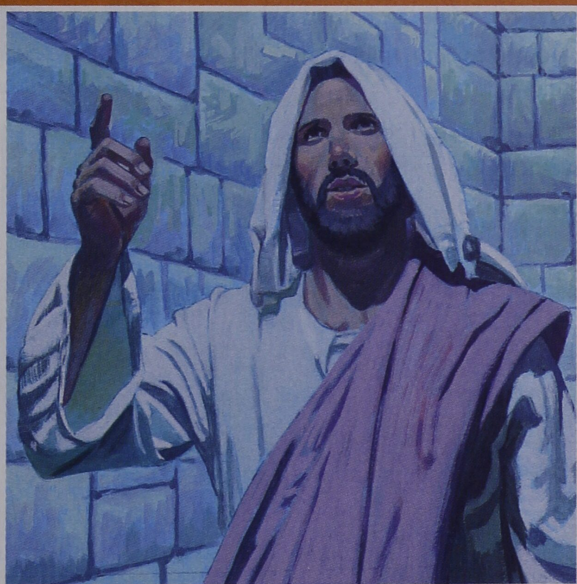
Nikodemus talade med Frälsaren en kväll. Jesus sade till honom att ingen kunde komma in i Guds rike förrän han eller hon föds på nytt.

Johannes 3:3-5

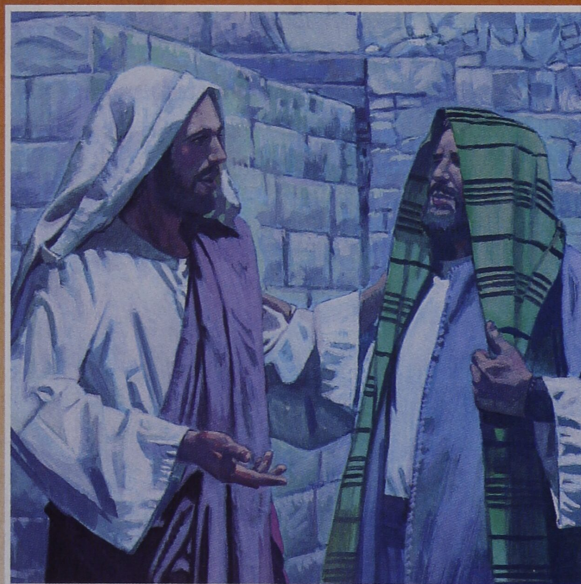
Nikodemus förstod inte vad Jesus menade. Hur kunde en person födas på nytt? Frälsaren förklarade att han talade om att födas andligen. För att kunna göra det måste man döpas och få den Helige Anden.

Johannes 3:5–7

Jesus förklarade att hans himmelske Fader hade sänt honom till jorden för att bereda ett sätt för oss alla att komma tillbaka till vår himmelske Fader. Frälsaren vittnade om att han skulle lida och dö på ett kors för att vi skulle bli frälsta om vi tror på honom och håller hans bud.

Johannes 3:12–17

Han sade att vi behöver välja att göra det som är rätt och inte göra det som är fel. Om vi gör det som är rätt kommer vi att få leva för evigt i Guds rike.

Johannes 3:18–21

”Rannsaken dessa bud”

”Rannsaken dessa bud, ty de äro sanna och trovärdiga och de profetior och löften, som de innehålla, skola alla gå i fullbordan” (L&F 1:37).

”I år studerar alla kyrkans medlemmar Läran och förbunden. Dess märkliga, inspirerande budskap förkunnas och begrundas på många språk och i hundratals länder över jordens yta. Det är en härlig bok, full av

himmelskt visa ord. Den innehåller Guds ord till oss i denna generation.”

Gordon B Hinckley

(*”Guds vilja och ordning”*, Nordstjärnan, aug 1989, s 2)

”Mormons bok är vår religions ’slutsten’, och Läran och förbunden är toppstenen, med fortsatt nutida uppenbarelse. Herren har markerat sitt godkännande av såväl slutsten som toppsten.”

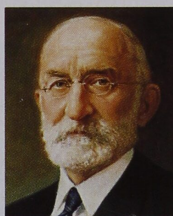
Ezra Taft Benson (1899–1994)

(*”Mormons bok och Läran och förbunden”*, Nordstjärnan, juli 1987, s 77)

”Läran och förbunden är full av underbara ting, vilka vi borde känna till. Vi kan läsa denna bok rakt igenom och lära oss den utantill, men det kommer inte vara till någon nytta för oss om vi inte omsätter dess lärdomar i handling . . . Om vi som ett folk efterlevde dessa underbara uppenbarelsen som har kommit till oss, skulle vi vara ett klart lysande ljus för hela världen.”

Heber J Grant (1856–1945)

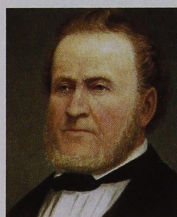
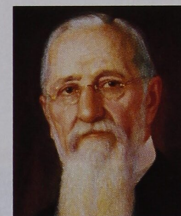
(*Gospel Standards, sammanställd av G Homer Durham [1941]*, s 39, 43)

”Boken Läran och förbunden innehåller några av de mest underbara principer som någonsin uppenbarats för världen, principer som uppenbarats i större fullständighet än de någonsin tidigare uppenbarats för världen.”

Joseph F Smith (1838–1918)

(*Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph F Smith [1998]*, s 44)

”De sista dagars heliga har fått boken Läran och förbunden speciellt för sitt vardagliga liv.”

Brigham Young (1801–1877)

(*Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young [1997]*, s 120)

”Uppenbarelsernas bok . . . visar att nycklarna till vår Frälsares rikes hemligheter åter anförtrotts människan, och evighetens rikedomar [ligger] inom räckhåll för dem som är villiga att leva av varje ord som utgår ur Guds mun.”

Joseph Smith (1805–1844)

(*History of the Church, 1:235*)

TA PÅ GUDS RUSTNING

Det är dags att överlämna oss till Mästaren och låta honom leda oss in på fruktbara fält där vi kan berika en värld fylld med mörker och bedrövelse", sade syster Mary Ellen Smoot, Hjälpföreningens president. "Var och en av oss, oavsett vilka vi är, oavsett var vi tjänar, måste stå upp och göra allt vi kan av varje tillfälle som kommer. Vi måste följa råden som Herren och hans tjänare ger och göra våra hem till hus för bön och tillflykter för trygghet och säkerhet. Vi kan och måste fördjupa vår tro genom att öka vår lydnad och våra uppoffringar" ("Jubla och gläd er, ni Sions döttrar!", *Liahona*, jan 2000, s 114).

Ibland kan det verka svårt att höja sig över världen till den nivån av rättfärdighet. Men när vi strävar efter att "ta . . . på [oss] Guds rustning" kommer vi att kunna "göra motstånd på den onda dagen" (Ef 6:13).

HUR VI TAR PÅ OSS GUDS RUSTNING

President N Eldon Tanner (1898–1982), förste rådgivare i första presidentskapet, sade att "de som är klädda i en sådan rustning, vilket innebär att hålla *alla* Guds bud, kan motstå den onde".

Han fortsatte: "Studerar vi skrifterna så att vi kan öka vår kunskap och tro och vårt vittnesbörd om evangeliet? . . . Är vi ärliga och sanna i allt vårt umgänge? Helgar vi sabbatsdagen? Lever vi efter visdomsordet? Betalar vi ett ärligt tionde? . . . Är vi dygdiga och rena i hjärta, sinne och handling?"

Kämpar vi mot det onda omkring oss . . .? Har vi mod nog att stå för vår övertygelse? Kan vi verkligen säga att vi inte skäms för Kristi evangelium? Lever vi i fred med våra medmänniskor och låter bli att skvallra och kritisera och sprida ogrundade rykten? Älskar vi verkligen vår nästa som oss själva?

Om vi kan svara ja på dessa frågor, då har vi på oss Guds rustning, vilken kommer att skydda oss från

skador och bevara oss från våra ovänner" (Se "Ikläden eder hela Guds vapenrustning", *Nordstjärnan*, okt 1979, s 70–75).

DAGLIG ANDLIG FÖRNYELSE

Syster Lucile Johnson från Timpanogos Parks första församling i Orems norra stav i Utah, som nu är över 80 år, lärde sig tidigt i livet att ta på sig sin andliga "rustning" i början av varje dag. Hon minns att hon "steg upp tidigt på morgonen, innan min make och mina barn hade gått upp. Jag fann att när jag knäböjde i mitt tysta vardagsrum, kunde jag börja be till vår Fader om mina behov den dagen. Detta gav mig stor frid och jag lärde mig att han var min hjälpare och beskyddare. Sedan brukade jag slå upp skrifterna och ta del av deras inspiration och vägledning. Innan jag steg upp efter att ha knäböjt varje morgon för att börja med det jag måste göra, ensam eller med små barn eller med tonåringar eller min make som var i det militära, visste jag att jag skulle klara det.

Det är därför jag tror på att ta sig tid att studera och be under de tidiga, tysta morgontimmarna. Man börjar dagen med en förnyad ande. Sedan är man verkligen redo för vad som än kan hända den dagen." □

DELA MED SIG AV EVANGELIET TILL PAPPA

Sheila R Woodard

Pappa växte upp i östra USA. Mamma växte upp i Utah i ett hem där alla var medlemmar i kyrkan. De träffades när de arbetade i Kalifornien och umgicks i flera månader. När pappa flyttade tillbaka till sitt föräldrahem saknade han mamma och bad henne komma dit. Föga anade han hur hans beslut att gifta sig med

en sista dagars helig skulle påverka resten av hans liv.

Eftersom både mamma och pappa älskade sina familjer var det svårt för dem att bestämma sig för var de skulle bo. När min bror och jag var små flyttade min familj fram och tillbaka mellan Utah och östkusten flera gånger. När vi bodde i östra

USA brukade pappa ibland köra oss till en närbelägen stad så vi kunde besöka en av kyrkans grenar. Han kände sig illa till mods över att följa med oss in, så han väntade i bilen.

När det var fint väder brukade vi leta rätt på ett stort träd och sitta under det i skuggan efter kyrkan. Pappa hämtade picknickkorgen från bilen. Medan vi åt brukade mamma uppmuntra min bror och mig att berätta för pappa vad vi hade lärt oss under sakramentsmötet.

När vi flyttade västerut för att bo nära mammas familj gick vi till kyrkan oftare. Även om vi inte längre hade picknick, njöt vi av underbara måltider runt matbordet. Varje söndag brukade vi berätta för pappa vad vi hade lärt oss i kyrkan.

Inte förrän min bror och jag var äldre insåg vi hur mycket vi gick miste om för att pappa inte kom till kyrkan med oss. Vi insåg att om vi ville att han skulle följa med oss, måste han få undervisning och döpas. Så började våra obevekliga ansträngningar att dela med oss av evangeliet till pappa. Men allteftersom månader blev till år undrade vi om han någonsin skulle döpas.

När jag var nio år föddes ännu en bror i min familj. Återigen fick pappa höra primärlektionerna vid middagsbordet. Vid det här laget kom pappa till kyrkan med oss då och då. Han kunde till och med bjuda hem missionärerna på mat och lyssna till lektionerna. Men han ville inte döpas.

När min äldre bror kallades att gå på mission insåg vi att vår lilla syskongrupp med missionärer skulle minskas kraftigt. "Oroa er inte", försäkrade min bror oss. "Jag ska bearbeta pappa från missionsfältet." Han stod för sitt ord. I nästan varje brev han skickade hem var han full av entusiasm inför missionsarbetet och han ställde alltid den gyllene frågan. "Pappa", skrev han, "när ska du döpas?" Men trots att pappa fick missionärslektionerna om och om igen kände han sig fortfarande inte redo.

När jag blev 21 fick jag en missionskallelse till Uruguay. Jag skrev hem varje vecka, och jag skrev alltid om de positiva erfarenheter jag hade som missionär.

Sedan brukade jag skriva om de dop som vi hade haft och fråga: "Pappa, när ska du döpas?"

Den dagen jag fyllde 22 fick jag ett födelsedagskort med ett meddelande från mamma. "Din far får missionärslektionerna igen", skrev hon. "Den här gången har han beslutat sig för att döpas!"

Från och med den dagen förväntade jag mig avgjort att få veta att pappa hade döpts varje gång jag fick ett brev hemifrån. Men den nyheten kom inte. Och sedan fick jag ett kort meddelande från mamma: "Din far har bestämt sig för att inte döpas just nu." Jag blev missmodig. Vad var det som hade gått snett? Var det något i mina brev som hade fått pappa att backa ur? Under de följande månaderna bad jag väldigt mycket för honom. Jag fortsatte att skriva och uppmuntrade honom att hålla kontakt med missionärerna.

Sex månader senare fick jag ett oroväckande meddelande: "Du ska ringa hem genast." Min kamrat och jag sprang oroliga hela vägen till lokalerna där man kunde ringa utomlands. En telefonist bad mig vänta i en telefonhytt medan hon kopplade samtalet åt mig.

När telefonen ringde, lyfte jag luren. Det var min mor på linjen. "Vad är det som har hänt?" frågade jag panikslaget.

"Sheila", svarade hon med entusiastisk och mycket lycklig röst, "din far döptes i dag. Han vaknade i morse och sade: 'Jag vill döpas. Ringer du biskopen och frågar om det går bra i dag?' Så jag ringde till biskopen och han ordnade allt." Min storebror hade förrättat dopet i församlingens möteshus vid tolvtiden.

Medan mamma talade försvann min rädsla, och mitt hjärta fylldes med tacksamhet och glädje. Efter alla år av arbete och väntan och bön var vi äntligen en hel medlemsfamilj. □

Sheila R Woodard tillhör Idaho Falls 28:e församling i Idaho Falls centrala stav i Idaho.

INSIKTER OCH RÅD FRÅN PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Den levande profetens ord

VARJE UNG MAN EN MISSIONÄR

"Att gå ut i världen som lärare i det eviga evangeliet, som missionär för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, borde vara varje ung mans ambition och önskan och den erfarenhet som varje ung man i kyrkan hoppas på. Jag vet inte vart ni kommer . . . men det blir en stor och underbar upplevelse för er. Ni kommer att leva nära Herren. Ni kommer att be som ni aldrig gjort förut. Ni kommer att undervisa och göra mycket gott, vilket blir till välsignelse i era liv så länge ni lever.

Jag vill uppmana er att spara och förbereda er och tänka på och drömma och be om den erfarenhet som en mission i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga utgör."¹

GIFT ER INOM KYRKAN

"Vi borde gifta oss inom kyrkan. Våra liv blir rikare och lyckligare om vi gifter oss inom kyrkan . . . Vi tror samma saker. Vi grälar inte om trosuppfattningar eller något sådant."²

MOTSTÅND MOT KYRKAN

"Motstånd kommer av missförstånd. När vi kan ge människor en ökad förståelse för denna kyrka, dess motiv, dess historia, dess religiösa

sedvänjor, dess trosåskådning, kommer detta motstånd att försvagas och förändras. Det kanske fortfarande kommer att finnas motstånd, men det kommer inte att driva oss ut ur Nauvoo eller över Missouri i snön eller något liknande. Det kommer att vara av ett annat slag och förmodligen mer sofistikerat och svårare att bemöta i vissa situationer."³

LÖFTET OM EVIGT LIV

"Herren har i sin stora barmhärtighet, i sin stora kärlek till oss, gjort det möjligt för oss att föras samman genom det heliga prästadömetts myndighet, i ett förhållande som varar bortom döden, och över vilket döden inte har någon makt. Ingen stor man eller kvinna i regeringen, ingen militär ledare, ingen stor affärsman, ingen stor lärare, ingen stor yrkesman kan ge ett sådant löfte. Han kanske uppnår stor ära bland människor, men han har ingen makt över mäns eller kvinnors öde när de passerar dödens tröskel."⁴

VÄRDIG FÖR TEMPLET

"Få en tempelrekommendation och tänk, säg och gör aldrig, aldrig, så länge ni lever, något som skulle kunna göra er ovärdiga denna tempelrekommendation. Och om

ni efterlever alla kraven för en tempelrekommendation, kan ni vara säkra på att ni lever efter evangeliet och gör det som Herren förväntar sig av er."⁵

ERKÄNN HERRENS HAND

"Det är så oerhört viktigt att ni inte låter beröm och smicker stiga er åt huvudet. Smicker är som gift. Ni får aldrig glömma att Herren satte er där ni är enligt sin plan, som vi inte förstår. Erkänn Herrens hand i allt det goda som ni åstadkommer och ge honom hedern och äran och oroa er inte för om ni själva får någon ära. Om ni kan göra det kommer ni att klara er bra och gå framåt med kärlek och stor respekt för andra och försöka fullfölja det som er kallelse kräver av er."⁶

TRO PÅ ER SJÄLVA

"Tro på er själva. Tro på er förmåga att göra stora och goda och värdefulla ting. Tro på er inneboende natur, er gudomliga natur, att ni verkligen är den levande Gudens söner och döttrar. Det finns något gudomligt inom er, något som får er att stå upprätta, raka och ädla. Höj er över jorden smuts och orenhet och vandra på ett högre plan med huvudet högt. Tro på er själva och er

förmåga att göra gott i världen och att åstadkomma förändringar.”⁷

VAD FÖRVÄNTAR SIG HERREN?

”Vad förväntar sig Herren av oss som sista dagars heliga? Vad förväntar han sig av mig som medlem i denna kyrka? Han förväntar sig att jag visar min kärlek till Gud genom mitt sätt att leva. Du ska älska Herren, din Gud, med hela ditt hjärta och med hela din själ och med hela ditt förstånd. Och du ska älska din nästa som dig själv (se Matt 22:37–39).

Det finns inget utrymme i en sista dagars heligs hjärta för bitterhet, för ovänlighet, för fientlighet gentemot några av Guds söner eller döttrar. De kanske inte delar vår tro, men vi är skyldiga att behandla dem som vår himmelske Faders söner och döttrar.

Han förväntar sig att vi utvecklar djup kärlek till Herren Jesus Kristus, världens Frälsare och Återlösare, i våra hjärtan och i våra liv. Detta ger vi bäst uttryck för genom att tjäna andra.

Han förväntar sig att var och en av oss är en trofast medlem i kyrkan, att vi gör det vi blir ombedda att göra, att vi för verket framåt, att vi tjänar honom var vi än blir kallade att tjäna och bygger upp riket i världen.”⁸

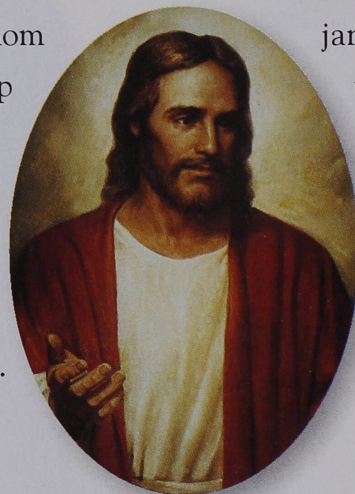
SLUTNOTER

1. Möte i Singapore, den 30 januari 2000.
2. Möte i Jakarta, Indonesien, den 28 januari 2000.
3. Intervju i *Deseret News*, den 25 februari 2000.
4. Möte i Guayaquil, Ecuador, den 31 juli 1999.
5. Möte i BYU Jerusalem Center, den 21 mars 1999.
6. Intervju i *Deseret News*, den 25 februari 2000.
7. Regionkonferens i Oahu, Hawaii, den 22 januari 2000.
8. Möte i Jakarta, Indonesien, den 28 januari 2000.

Att göra det som Herren förväntar

Vi är Guds söner och döttrar. Detta faktum har en djup innebörd. Eftersom "det finns något gudomligt inom" var och en av oss, som president Gordon B Hinckley förklarar, har vi förmågan att "vandra på ett högre plan . . . , tro på [oss] själva och [vår] förmåga att göra gott i världen och åstadkomma förändringar." Våra liv får kraft genom kunskapen att om vi lever upp till de förväntningar som vår himmelske Fader har på oss, kommer han att hålla sina löften till oss (se L&F 82:10).

☪ Vad är det då han förväntar sig av oss? President Hinckley förklarar: "Han förväntar sig att vi utvecklar en djup kärlek till Herren Jesus Kristus, världens Frälsare och Återlösare, i våra hjärtan och i våra liv. Detta ger vi bäst uttryck för genom att tjäna andra" ("Den levande profetens ord", *Liahona*, februari 2001, s 28–29) ☪

Som följande berättelser illustrerar, uttrycker vi ofta vår kärlek till Frälsaren på ett tyst, anspråkslöst sätt när vi försöker åstadkomma något – i andras liv såväl som i våra egna.

Hur Mormons bok fann mig

Kwame Opare

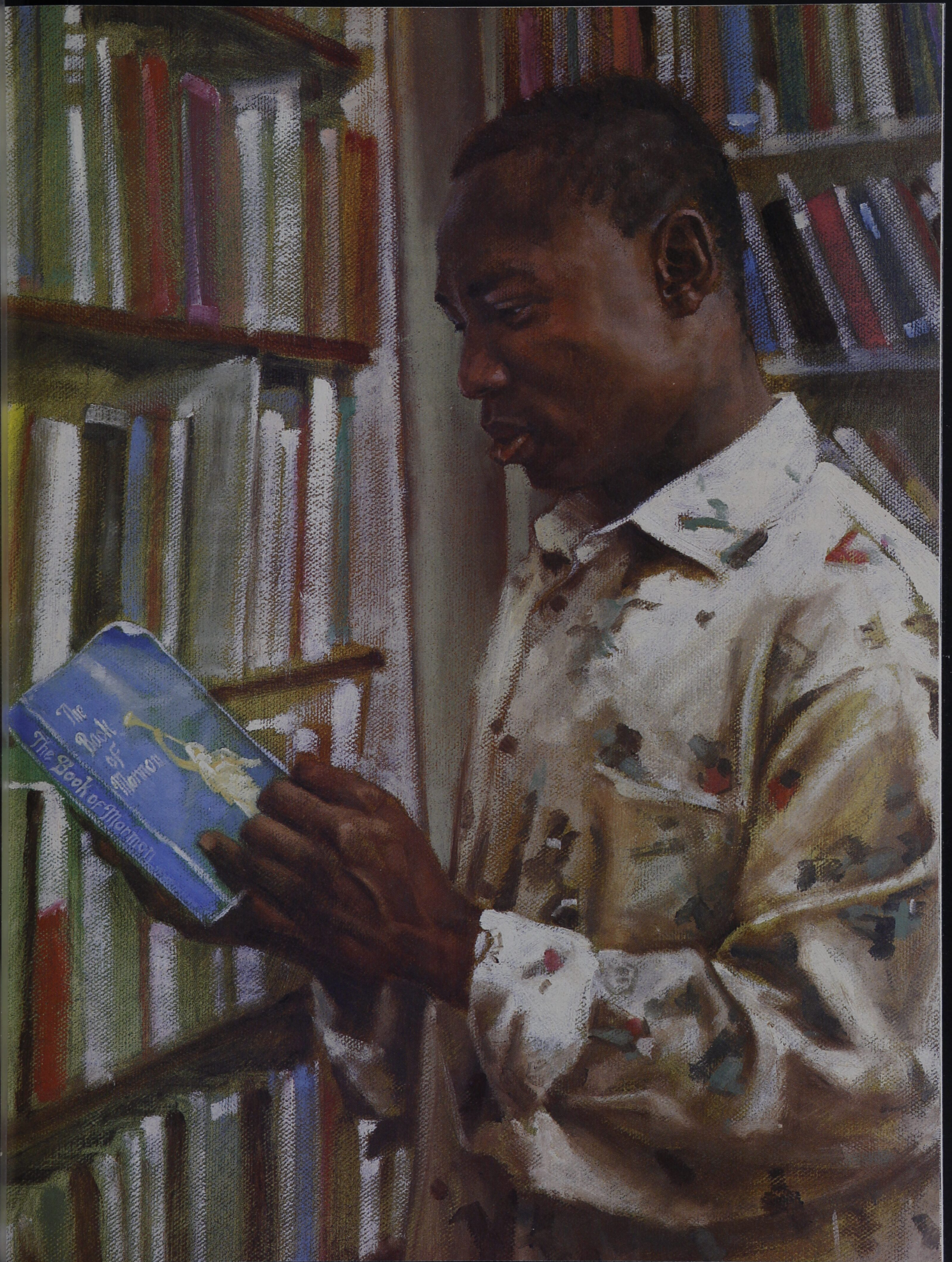
För flera år sedan gick jag in i en bokhandel i Kumasi i Ghana. När jag gick från hylla till hylla och drog ut den ena boken efter den andra, fick jag syn på en bok med ljusblått omslag som var nött och bleknat. Den hade titeln Mormons bok. Jag tog upp den, dammade av den och läste några meningar. Jag förstod inte vad jag läste och kunde inte finna något samband

till Bibeln. Men när jag höll boken i mina händer fick jag intrycket att det var helig skrift. Men, precis som jag hade gjort med de andra böckerna som jag hade tagit fram, satte jag tillbaka den i hyllan och fortsatte att titta på böcker.

Några minuter senare märkte jag att jag var tillbaka på samma ställe i bokhandeln, och ännu en gång lade jag märke till den blå boken. Den här

gången tittade jag på innehållsförteckningen och såg många konstiga och okända namn. Jag tänkte: *Om det här är en helig skrift, varför hittar jag då inte denna information i Bibeln?* Jag försökte läsa några verser men kunde inte förstå dem. Jag satte tillbaka den på hyllan som förut.

Medan jag gick från hylla till hylla och drog ut den ena boken efter den andra, fick jag syn på en bok med ljusblått omslag som var nött och bleknat. Den hade titeln Mormons bok.

Jag tittade på den ena boken efter den andra tills jag för tredje gången kom tillbaka till Mormons bok. Jag slog upp den och hittade ett avsnitt som kallades Mosiah. *Finns han med i Bibeln?* undrade jag. Min kunskap om skrifterna började och slutade med Bibeln. Den här blå boken gjorde mig förvirrad. Det kändes som om jag hade en kamp inom mig. Jag hade aldrig hört talas om boken tidigare, men det kändes ändå som om jag redan kände till den. En stund senare köpte jag den.

I många år stod Mormons bok oläst på min hylla. Jag försökte läsa den några gånger, men jag kunde helt enkelt inte få grepp om den.

Efter en tid flyttade jag från Ghana till Tyskland. När jag kom dit började jag leta efter en kyrka. Jag besökte ett antal kyrkor men kände mig aldrig hemma någonstans. Till slut började jag be och fasta för att få veta vart jag skulle gå. Det gick en hel månad innan svaret kom.

Det bodde människor från många olika länder i mitt hyreshus. Två som utmärkte sig bland dem var ett par som besökte en vän till mig ibland. De var inte rika men tog hand om oss på många sätt. En dag bjöd de in min vän att besöka kyrkan med dem, och han framförde denna inbjudan till mig också. Jag frågade: "Vilken kyrka ska vi till?"

Han svarade att vi skulle besöka Jesu Kristi Kyrka av Sista dagars Heliga. Jag sade till honom att om de bara predikade om Kristus skulle jag

följa med honom.

Dagen kom och vi åkte till kyrkan. Jag tittade mig omkring på havet av främmande ansikten. Mitt första intryck var av värme och gemenskap. Jag tyckte också om att se att unga män delade ut sakramentet. Jag hade aldrig sett något liknande någonstans.

Efter sakramentsmötet inbjöds de som var där för första gången att vara med på klassen Evangeliets principer. Diskussionsämnet den dagen var familjens eviga natur. Jag blev stormförtjust över allt som jag fick höra. Lektionen tog slut alldeles för fort. Jag frågade läraren om han skulle fortsätta med samma ämne veckan efter och han sade ja. Jag beslutade att komma tillbaka följande söndag.

Nästa möte var prästadömsmötet. Lektionen handlade om hur man sköter familjens ekonomi. *Vilken kyrka!* tänkte jag. *Evangeliet och familjekunskap på samma gång!*

Efter prästadömsmötet frågade paret som tog oss till kyrkan, som märkte mitt intresse, om jag ville lyssna till lektioner om det återupprättade evangeliet. "Javisst", sade jag. Och sedan, medan jag njöt av anden som rått under dagens möten, kom jag plötsligt ihåg affären där jag hade köpt en gammal, nött Mormons bok. Händelsen i affären, som jag tyckte var ganska obetydlig vid tillfället och som jag för länge sedan hade glömt bort, fick nu stor betydelse.

Mina lektioner började och fortsatte utan uppehåll. Det var en glädje att få lära mig om evangeliet

från detta missionärspar. De betraktade mig inte bara som en bror utan också som en son. När jag hade fått alla lektionerna döptes jag.

Jag har ofta tänkt på dessa två sammanhängande men ändå separata händelser. Varför skulle någon gå in i en bokhandel, hitta en gammal bok med okänd titel, läsa ett par meningar som han inte kunde förstå och sedan köpa boken? Verkar det rimligt? Ändå tror jag att mycket av det som förnuftet i sig självt inte kan förklara, faktiskt är mycket förnuftigt i Herrens ögon. Han bereder vägen för oss och när vi är redo att ta emot hans ord leder han oss till de rätta människorna och de rätta situationerna. Ofta söker Gud oss långt innan vi börjar söka efter honom.

Kwame Opare tillhör Münchens fjärde församling i Münchens stav i Tyskland.

Kärlek och cykloptårta

Nikki O Nelson

Några veckor efter det att min make oväntat hade dött, kom jag hem från arbetet, trött och deprimerad. Mina söner mötte mig i dörren med två intressanta upplysningar: Vi hade fortfarande inget vatten (det hade blivit stopp mitt i natten), och om ungefär två timmar skulle minior-scouterna ha en tårttävling och försäljning för pappor och söner, och de behövde en tårta. När jag kom in i köket såg jag att diskstapeln hade

blivit oroväckande hög. Det fanns knappt någon plats att göra en tårta på och vi behövde fortfarande lösa problemet med vattnet!

Jag hittade ett enkelt tårtrecept och värvade en av mina söner, mot hans vilja, att dela ut uppgifter till sina yngre bröder. Sedan bytte jag kläder, letade runt i ladan efter en rörtång och kröp ner i brunnen. Jag hade flera gånger tittat på när min make lagade pumpen och tvivlade inte på att jag skulle få igång vattnet på ett par minuter.

Ledningarna såg bra ut. Jag skakade på kopplingsboxen för att få igång den och slog på den med rörtången. Inget hände. Jag sparkade till röret. Inget hände. Jag klämde mig i fingret när jag försökte skruva bort pluggen för att hålla vatten i pumpen. Den rörde sig inte. Inget fungerade.

Jag måste ha varit där nere i brunnen en timme och provat allt jag kunde komma på. Jag började miss-trösta. *Varför i hela friden är jag nere i det här hålet och bankar på en fånig pump när jag borde vara mamma i ett trevligt, rent kök? Varför måste mina barn klara sig genom livet och försäljningar av miniorscouttårter utan far? Är det rättvist?*

Oförmögen att lösa vattenproblemet gav jag upp och åkte till mötet – för sent. Jag satt på en stol i bakre ändan av lokalen och pojkarna tog sin eländiga lilla tårta till bordet i främre delen. Där fanns tårter som såg ut som miniorscoutkepsar, tårter med träd och fåglar, tårter med patriotiska flaggor. Och så vår tårta.

Mina söner hade dekorerat den så

att den såg ut som en cyklop, med ett enda jättestort öga som hade gjorts av lila och blå glasyr i mitten. De hade satt dit många slingriga röda linjer så att ögat såg blodsprängt ut.

Jag satt där i mörkret och tyckte synd om mig själv. När jag inte kunde hålla tillbaka tårarna av

vanmakt och självömkan längre, smög jag ut och gick in på toaletten.

En hjälpföreningssystem i gruppen såg mig gå ut. Hon följde efter mig och snart hade jag öst ur mig hela historien. Hon lade armen om mig,

Tårtförsäljningen började. Mina pojkar stod leende på scenen och höll upp sin groteska ögontårta.

gav mig en kram och gav mig sedan namnen på några duktiga rörmokare. Rörmokare? Vilken bra idé! Det var något helt nytt för mig. När vattnet inte fungerar på en gård så säger man till sin make. Han mekar med på pumpen en stund och sedan är allt bra. Det föll mig aldrig in att ringa efter en rörmokare! Jag insåg att det kanske går bra att fatta beslut som skiljer sig från hur min make brukade göra saker. Saker och ting kanske skulle bli bättre trots allt.

I slutet av kvällen började tårtförsäljningen. Mina pojkar stod leende på scenen och höll upp sin groteska ögontårta. Det slutade med att en söt liten farmor betalade en anseelig summa pengar för den. När hon kom upp på scenen för att hämta tårtan sade hon att hon inte riktigt kunde se vad den föreställde, men hon tyckte mycket om färgerna. Mina pojkar log bara, tack och lov, och höll tyst.

Dessa två underbara kvinnor visste vad kärlek handlar om. På små, enkla sätt såg de båda ett behov och gjorde spontana ansträngningar för att avhjälpa det. De skulle förmodligen säga att det inte var så märkvärdigt. Jag tvivlar på att de ens kommer ihåg händelsen. Men det betydde mycket för mig.

Jesus Kristus visade oss ett mönster. Han undervisade om kärlek. Han var lyhörd för behoven hos dem han älskade och han älskar oss alla. Han lär oss också att vara lyhörda för varandra, att älska och trösta och lyfta upp varandra. Jag tror att det, till viss del, är anledningen till att vi är här.

Den dagen lärde jag mig att när det gäller att utöva kärlek, kan små saker spela en stor roll.

Nikki O Nelson verkar i Australienmissionen Brisbane.

Jag kände frid – men varför?

Alan L Olsen

1980 verkade jag som missionär i Filippinerna i missionen Cebu och blev förflyttad till en stad som heter Ormoc. Detta distrikt hade generellt sett haft stadig tillväxt, men under flera månader hade de haft väldigt få dop.

Jag kom till Ormoc den 28 oktober och träffade min nya kamrat, äldste Alexander. Vi tyckte att de första veckorna gick oerhört långsamt. Vi hade få undervisningstillfällen och nästan inga hänvisningar. Trots att vi hade arbetat hårt och bett om att vi skulle hitta människor att undervisa hade vi inte mycket framgång. Jag minns att jag bad om att få vägledning och att jag fick bekräftelse på att Herren höll på att förbereda människor som vi skulle få undervisa.

Den 15 november skriftade äldste Alexander och jag i Barrio Isla Verde, en ort på en liten ö i Ormoc-floden. För att komma dit var vi tvungna att ta oss över den grunda floden genom att gå ungefär 23 meter över klivstenar, vilket visade sig vara en bedrift i sig själv. Men ortsborna gjorde det med lätthet.

När vi var där träffade vi

Petronilo och Andrea Ygonia och deras dotterson Allan Sueto Sungahid. De tackade ja till vår förfrågan om att ha familjens hemafton hemma hos dem. Den kvällen var början på en härlig bekantskap. Efter några lekar gav vi ett evangeliebudskap och bar våra vittnesbörd.

Vi fortsatte att besöka familjen under de följande två veckorna. Det var spännande att se hur deras ansikten började lysa. I slutet av november hade alla tre bestämt sig för att döpas följande månad.

Jag glömmar aldrig upplevelsen vi fick hemma hos familjen Ygonia den andra december. Broder Loa, församlingens missionsledare, kom med oss till ett möte för hela grannskapet hos familjen Ygonia. Mer än 30 grannar hade tackat ja till familjen Ygonias inbjudan att lyssna till den första missionärslektionen. När vi bar våra vittnesbörd blev anden så stark att jag tror att alla där blev rörda.

Vi förklarade att den varma, fridfulla känslan som varje person hade, var den Helige Andens närvaro. Anden manade oss att inbjuda varje person i rummet att fortsätta med lektionerna och att besluta sig för att döpas. Alla de 30 grannarna tackade ja till denna inbjudan.

Broder och syster Ygonia, deras dotterson och sju andra döptes i december. Arbetet i Ormoc började gå framåt igen, till stor del tack vare denna goda familjs tro. Strax därefter förflyttades jag från Ormoc. Trots att

jag var där bara i sex veckor, var dessa veckor några av de bästa i mitt liv. Aldrig hade jag arbetat hårdare för en så hedervärd sak. Aldrig hade jag känt mig närmare Herren. Under de sex veckor som jag arbetade där, lät Herren oss undervisa och döpa nio själar, och ytterligare 30 personer förberedde sig för dop.

Elva år senare, i november 1991, satt jag på mitt kontor på arbetet och fick plötsligt en stark känsla av frid och kärlek. Jag fick ett intryck av att någon hade dött, men jag kunde inte komma på vem det kunde vara. Jag

Familjen Ygonia tackade ja till vår förfrågan om att ha familjens hemafton hemma hos dem. Den kvällen var början på en härlig bekantskap.

ringde min hustru Susan därhemma och frågade om allt var som det skulle. Hon försäkrade mig om att det var det men jag kände fortfarande på samma sätt.

På kvällen fick jag en känsla av att jag skulle ta fram en av mina dagböcker. Jag vände på bladen och kom till stället där jag hade skrivit om mina upplevelser i Ormoc. När jag läste blev anden starkare och starkare och jag fick tårar i ögonen. Jag tänkte på de underbara människor som jag hade sett ta emot evangeliet där. Kunde det vara så att denna starka, fridfulla känsla hade något samband med det som jag var med om i Ormoc?

Senare samma månad läste jag om en förödande tyfon som

hade härjat i Ormoc. Tjugotvå medlemmar i kyrkan hade dött i översvämningarna. Bland dessa fanns broder och syster Ygonia och deras dotterson Allan. Jag såg också namnen på andra människor som jag kände när jag var i Ormoc. Återigen fylldes mitt hjärta av Hjälparens välbekanta värme och frid och jag förstod varför jag hade känt dess inflytande tidigare.

Samtidigt som jag sörjde över att de hade dött, visste jag att de hade återvänt till vår himmelske Faders närhet, där de fortsätter med det verk de påbörjade här på jorden. □

Alan L Olsen tillhör Centervilles församling i Fremonts stav i Kalifornien.

Theresia Mangels, en gammal änka, bodde ensam i en lägenhet i norra Tyskland. En kväll hörde hon att det knackade på dörren. Hon öppnade dörren och såg två unga

RAD PÅ RAD

Innan vi föddes

män stå där. Hon kom ihåg att hon fortfarande hade en bok som deras kolleger hade gett henne flera år tidigare, så hon bjöd in dem och gick och letade efter boken. När hon försökte lämna tillbaka den, log de och vägrade ta den. De sade att boken kom från en annan kyrka. De kom från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, sade de, och de frågade om de kunde få ge henne ett viktigt budskap. Hon kände sig lite ensam och dessutom var de sådana trevliga unga män. Hon tackade ja till att lyssna.

Den kvällen berättade de för henne om någon som hette Joseph Smith, men deras budskap gjorde henne förvirrad. Syner och guldplåtar och änglar – det verkade så konstigt alltihop. De frågade om de kunde få komma tillbaka en gång till och hon sade nästan nej. Men hon bestämde sig för att ge dem en chans till.

När de kom tillbaka sade de att de skulle undervisa henne om livets mening och Guds frälsningsplan. Det lät intressant. Och sedan började de tala om något som hon aldrig hade hört tidigare: En föruttillvaro där vi alla bodde hos Gud. Det var som om ett ljus tändes i hennes själ.

Denna lära var sann. Hon kunde känna det. Och

den förklarade så mycket som hon hade undrat över men som hennes kyrka aldrig hade kunnat klargöra. Efter den gången var allt som missionärerna undervisade om fullkomligt logiskt och när de frågade om hon ville döpas, tackade hon ivrigt ja.

Äldste Boyd K Packer i de tolv apostlarnas kворum lärde: "Livet kan inte göras begripligt utan kunskap om läran om föruttillvaron.

Tanken att vår födelse till jorden är begynnelsen är befängd. Livet blir oförklarligt om man tror det.

Och uppfattningen att livet tar slut när vi dör är löjlig. Det går inte att stå ut med livet om man tror det.

När vi förstår läran om föruttillvaron, hamnar bitarna på plats och blir meningsfulla" ("Livets gåta", apr 1984, s 31).

Utän kunskap om vår föruttillvaro kan vi inte förstå vår relation till vår himmelske Fader på rätt sätt. Inte heller kan vi helt begripa meningen med detta jordeliv. Jordelivet blir som ett pussel där det saknas några mycket viktiga bitar, och vårt himmelska arv blir en gåta, liksom vår gudomliga bestämmelse. "Denna lära om en föruttillvaro", sade äldste Packer, "var känd bland de forntida kristna. Den predikades under nästan femhundra år, men

förkastades sedan av ett prästerskap som var på väg att sjunka ned i avfallets mörka tidsåldrar. Och när de hade förkastat denna lära . . . kunde de inte längre lösa livets gåta. De påminde om någon som försöker trä pärlor på ett band som är för kort. De kunde omöjligen sätta ihop dem alla" (*Nordstjärnan*, apr 1984, s 28).

När vi förstår att vi levde innan vi föddes och att vi kom till jorden för att prövas, blir behovet av en Frälsare mer uppenbart. Till och med de svåra frågorna om ojämlikhet, sjukdomar och fysiska handikapp blir mycket lättare att förstå när man ser dem i föruttillvarons ljus.

Herren har inte uppenbarat så många detaljer om föruttillvaron. Vi vet till exempel inte hur det var i föruttillvaron – vad vi gjorde där, vilka särskilda lagar och villkor som rådde, hur länge vi bodde hos vår himmelske Fader eller hur striden i himlen verkligen var. Men

det som har uppenbarats är tillräckligt för oss för att vi ska kunna uppfylla vårt syfte här på jorden. "Väsentliga fakta om vår föruttillvaro har uppenbarats", sade äldste Packer. "Även om de är skissartade, löser de livets gåta" (*Nordstjärnan*, apr 1984, s 29). Några av dessa viktiga fakta följer här:

- Vi är bokstavligen Guds andebarn och som sådana har vi möjlighet att bli lika honom (se Rom 8: 16–17; L&F 93:33–34).

- Vi deltog i ett råd i himlen och hörde Faderns plan läggas fram, och vi valde att följa Jesus Kristus som erbjöd sig att komma till jorden som vår Frälsare och Återlösare (se Abraham 3:24–28).

- Satan gjorde uppror och kastades ut ur himlen med "tredjedelen av himmelens

härskaror", och de arbetar nu med djävulsk beslutsamhet på att förgöra våra själar (se L&F 29:36–39).

- Vi kommer till den här jorden utan något minne av vår tidigare tillvaro, men vi kommer med egna starka sidor och talanger likaväl som med svagheter som vi måste sträva efter att övervinna (se Ether 12:27; L&F 104:17; 138:55–56; Abraham 3:23).

- Jordelivet är varken början eller slutet, utan det är både ett prov och ett viktigt steg i vår pågående utveckling. Det sätt varpå vi klarar detta prov formar vår eviga framtid (se Abraham 3:25–26). □

Joseph och Lucy Mack Smith var de första som fick höra att Gud Fadern och Jesus Kristus hade uppenbarat sig för Joseph Smith den yngre. Sedan offrade de allt de hade för evangeliet.

Bland de första trofasta

Donald L Enders

ILLUSTRATION PAUL MANN

När profeten Joseph Smith utförde förrättningar som hade att göra med begåvningen i templet i Kirtland i januari 1836, såg han det celestialet i riket i en syn. I sitt försök att uttrycka "dess härlighet" beskrev han portens "upphöjda skönhet" som "välavande lågor av eld", rikets "vackra gator" och Fadern och Sonen som satt på "Guds flammande tron" (L&F 137:1-4). Till sin stora glädje såg han också sin bror Alvin och "min fader och min moder" (L&F 137:5).

Alvin hade dött 13 år tidigare. Hans dygdiga liv, hans stöd till Josephs mission och hans lydnad till buden förklarar hans upphöjelse. Men Josephs föräldrar levde fortfarande. Hur kunde han då se deras upphöjelse?

Svaret kom när Herren fortsatte förklara: "Ty jag, Herren, skall döma alla människor i enlighet med deras hjärtans önsningar" (L&F 137:9).

Vad gjorde och önskade Joseph Smith den äldre och Lucy Mack Smith – dessa första trofasta som trodde på det återupprättade evangeliet – som kan inspirera sista dagars heliga i dag i vår egen strävan efter celestial härlighet? Kort sagt sökte de efter sanningen, fann den och höll sig därefter till den (se Matt 7:8).

I New England sökte de efter det sanna evangeliet. I New York fann de det. I Ohio, Missouri och Illinois levde de trofast efter evangeliet och ryggade inte för uppoffringar, fattigdom, fysiskt lidande, världens förakt eller sorg över att nära och kära hade dött. Under alla tider undervisade de enträget sin familj om evangeliets principer, tjänade osjälviskt Herren och vittnade ständigt om Guds godhet.

SÖKTE EFTER EVANGELIET

Som barn uppfostrades både Joseph Smith den äldre och Lucy Mack i gudfruktiga och strävsamma familjer i New England. Joseph, som föddes 1771 som son till Asael och Mary Duty Smith från Topsfield i Massachusetts, var det tredje av elva barn. Lucy, som föddes 1775 i Gilsum i New Hampshire, var det yngsta av Solomons och Lydia Gates Macks åtta barn. Båda föräldrarna lärde sina barn att göra sin plikt mot Gud, arbeta hårt, främja enighet i familjen, läsa och skriva och uppföra sig artigt.

Båda familjerna var, liksom många andra i närheten, "sökare" som såg allvarligt på Bibeln och personliga böner men kände att kristendomens huvudströmningar hade avvikit från Bibeln. Därför såg de fram mot en förnyelse av Kristi kyrka. Joseph den äldres far, Asael, trodde att en nutida profet skulle födas bland hans efterkommande. Lucy blev djupt berörd under barndomen och ungdomsåren av sin mors godhet och av sina två äldre sysstrars exempel. De visade en orubblig tro, även under en lång tids obotlig sjukdom. Som ung kvinna sökte Lucy "en hjärtats förändring" som skulle föra henne närmare Gud.

Vid nitton års ålder följde Lucy med sin bror Stephen på en affärsresa till Tunbridge i Vermont där hon träffade den 23-åriga Joseph. Ett år av vänskap blev till kärlek

Joseph den äldre gav sig iväg före Lucy och barnen när familjen flyttade till Palmyra i New York. När familjen åter hade samlats, omringade barnen sin far och överöste hans ansikte med tårar och pussar.

dre
er i
ael
var
m i
dia
ina
nja
t.
en,
ner
ade
lse
en
de.
ns-
ars
ing
en
id.
en
de
ek

or

och de gifte sig den 24 januari 1796. Det var en lovande förening. De var friska, omgivna av släkt och vänner och hade pengar sparade. Enligt den traditionella kulturen i New England var ett sådant välstånd och sådan social framgång tecken på Guds gillande. Men under de 20 år Joseph och Lucy bodde i närbelägna orter i Vermont och New Hampshire fick de lära sig den svåra men viktiga läxan att livet inte var precis så enkelt.

När de flyttade till Palmyra i New York 1816 hade de prövats på alla möjliga sätt. Två av deras tio barn hade dött. De hade blivit fattiga på grund av den ekonomiska depressionen i landet och en oärlig affärskollega. Dåligt väder hade gjort att skörden slog fel tre år i rad. Lucy dog nästan av lungsoten som hade dödat hennes två systrar. En tyfusedepiemi angrep alla Josephs och Lucys barn. Lilla Sophronias liv skonades endast efter det att hennes föräldrar på knä hade utgjutit sina hjärtan bredvid hennes säng i "sorg och ödmjuk bön". Och den unge Joseph fick vid sju eller åtta års ålder en benmärgsinfektion – en komplikation som krävde en nästan invalidiserande operation. Familjens goda rykte hade också blivit lidande, jämte deras rikedomar, och de blev ombedda att lämna byn i Vermont, där de bodde, så att orten inte skulle ha något ansvar att hjälpa dem.

Under denna tid stärktes och förfinades de andligt sett. När Lucy höll på att dö av lungsot, lovade hon att tjäna Gud i alla sina dagar och att söka "den religion som skulle ge [henne] möjligheten att tjäna honom på rätt sätt" även om den "kom från himlen genom bön och tro". Hon blev frisk och sökte troget efter denna religion under de följande tjugo åren, men hon förstod ännu inte att hennes egen son skulle föra den till henne. "I dagar och månader och år", utan uppehåll, "fortsatte hon att be Gud . . . uppenbara . . . hans viljas gömda skatter". Joseph den äldres misstro mot organiserad religion tillät honom inte att dela hennes sökande bland de kyrkor som hon hade tillgång till, men det utgjorde inte någon källa till stridigheter mellan dem. I stället bad hon innerligt att få tröst och blev tröstad av en

dröm som försäkrade henne om att Joseph den äldre skulle ta emot sanningen när den gavs till honom.

Lucy skrev: "Vi kände oss mer angelägna att erkänna Guds hand i att bevara våra liv genom att vi hemsöktes svårt av sjukdomar, smärta och problem, än om vi hade åtnjutit hälsa och välstånd." De förlät sina gäldenärer, betalade sina skulder och försökte tillsammans att förbättra sin ekonomiska situation genom att flytta till västra delen av staten New York.

Joseph den äldre begav sig före Lucy och barnen till Palmyra. När familjen väl hade samlats, hade deras kontanter minskat till några få cent. Men denna ankomst uppdagade två viktiga egenskaper hos familjen. För det första var det deras ohöjda glädje över att återförenas. Lucy skrev att hon gladdes åt "att åter få överlämna mig och mina barn åt en ömsint makes och fars omsorg och tillgivenhet" och åt att se barnen "omringa sin far, klänga sig fast vid hans hals och överösa hans ansikte med tårar och pussar som han hjärtligt besvarade". Och det andra var en förenad ansträngning att lösa problemen. Lucy sade: "Vi satte oss alla ner och rådgjorde tillsammans på ett moget sätt om hur vi bäst skulle gå till väga [och] hur vi skulle ta oss an saken." Joseph den äldre, Alvin och Hyrum arbetade för att betala av deras mark. Vad gällde hemmets försörjning, tog Lucy, med hjälp av Sophronia och de yngre barnen, hand om hushållsytesslorna och sålde Lucys konstverk, gjorda på vaxduk. De gjorde också bakverk och läsk, som den unge Joseph sålde i byn från en hemmagjord handkärra.

FANN EVANGELIET

Familjens förenade ansträngningar förbättrade avsevärt deras materiella förhållanden. Två år efter det att de anlät till Palmyra som "främlingar, utan vänner, hem eller anställning", skrev Lucy: "Vi kunde bosätta oss på våra egna ägor [i] ett ombonat och bekvämt om än oansenligt hus, som byggts och inretts fint genom vår egen flit."

Lucys oupphörliga hunger efter andlig sanning skulle

Familjen Smith tog itu med sina problem genom att rådgöra med varandra. Deras gemensamma beslut gjorde att varje familjemedlem blev en viktig del i lösningen av problemet.

snart bära frukt. På våren 1820 fick hennes 14-åriga son Joseph erfara den första synen, vari han såg Fadern och Sonen, hans synder blev förlåtna, han befalldes att inte gå med i någon kyrka och fick veta att evangeliets fullhet snart skulle återställas. Tre år senare underrättade den himmelske budbäraren Moroni Joseph om att han hade utvalts av Herren till att föra fram en forntida bok som innehöll "det eviga evangeliet i dess fullhet" (Joseph Smiths skrifter 2:34).

Moroni befallde också Joseph att berätta för sin far om besöket, vilket han gjorde. Hans far trodde honom helt och hela familjen stöttade Joseph, också hans bröder och systrar. "Vi var övertygade om att Gud snart skulle uppenbara något som skulle tillfredsställa våra sinnen", skrev Lucy. "Vi fröjdade oss över det med stor glädje."

Hon skrev ner ett fint minne som hela familjen delade.

De satt tillsammans framför brasan efter dagens arbete och lyssnade på den unge Joseph med största uppmärksamhet medan han berättade för dem om sådant som hände i Mormons bok. "Den ljuvligaste sammanhållning och lycka vilade över huset. Ingen irritation eller oenighet störde vår frid och ro och stillhet rådde bland oss." Lucy och Joseph den äldre insåg att denna skatt var evig, medan världen bara kunde erbjuda fåfänglighet.

Trots att denna kunskap var välsignad blev de sju åren mellan Moronis första besök den 21–22 september 1823 och kyrkans officiella organiserande den 6 april 1830 en tid av stora prövningar för Joseph och Lucy. De gjorde ett avtal om att köpa skogsmark i Manchester i staten New York, började röja marken, byggde ett timmerhus, en ladugård och ett uthus; planterade en fruktträdgård och påbörjade bygget av ett stort hus i New England-stil. 1830 ansågs gården vara en av de bättre i kommunen och den var känd för sin "prydighet och ordning".

Det var ett hårt slag när Alvin plötsligt dog, bara sex veckor efter ängeln Moronis besök. Familjens "lycka [slogs] i spillror på ett ögonblick" och Joseph, Lucy och

barnen "var för en tid . . . lamslagna av sorg". Strax därefter förlorade de äganderätten till sin gård. Alvin hade tjänat ihop pengar till hela gården utom till den sista betalningen "efter mycket arbete, lidande och trötthet" innan han dog, och hade också börjat bygga deras nya hus. När den förste förvaltaren dog uppstod ett missförstånd, och genom ett bedrägeri kom snickaren, som de hyrde för att slutföra byggandet, över kontraktet. En godhjärtad man som var kväkare kom till deras räddning. Han köpte marken och lät dem bo i huset och på gården under de följande fyra åren i utbyte mot att deras son Samuel arbetade för honom.

Ett av Lucys svåraste minnen är hennes sorg när hon insåg att de skulle förlora det hem som hade byggts av hennes älskade Alvin endast i syfte att se till att hon och Joseph den äldre skulle ha det bra på ålderns höst. "Jag blev överväldigad och föll ner i en stol, nästan berövad alla känslor", skrev hon. Hon frågade Hyrum: "Vad kan det här betyda? . . . Hur . . . kommer det sig att allt som vi har arbetat för under de senaste tio åren bara tas från oss på ett ögonblick?" Det var naturligt att känna så, men när de blev tvungna att flytta ifrån huset tre år senare, sade hon till Oliver Cowdery som var inackorderad hos dem: "Jag ser mig nu omkring på alla dessa saker som har samlats ihop för att vara mig till glädje, vilka har kostat år av arbete. . . . Jag avstår nu från allt detta för Kristi och frälsningens sak och jag ber att Gud hjälper mig att göra det utan klagomål eller tårar. . . . Jag ska inte slänga en enda långtansfull blick på något av det som jag måste lämna bakom mig."

Hon talade också för sin make. Det som de lämnade bakom sig var mer än ett bekvämt hus. Föraktet för dem hade vuxit stadigt på grund av Josephs andliga upplevelser. De flesta av deras tidigare grannar och vänner undvek dem. Några ljög om dem. Andra utnyttjade dem, plundrade deras egendom och tvingade dem till rättgångar om struntsaker.

Till Josephs och Lucys fördel kan sägas att de aldrig blev bittra eller hämndlystna. "Vi fördubblade våra ansträng-

ningar att be till Gud om att Joseph skulle få mer instruktioner och bli mer beskyddad", skrev Lucy. De var de första som hörde talas om och accepterade Joseph den yngres kall, som sörjde med honom när han förlorade de första 116 sidorna ur Mormons bok, som hjälpte honom att vaka över plåtarna, som hörde vittnesbörderna från de tre vittnena och som var bland de första som döptes. Joseph den äldre och två söner, Hyrum och Samuel, var bland de åtta vittnena.

För ett underbart ögonblick blev Lucy nästan överväldigad av vördnad när hon insåg att "jag [är] i sanning mor till en Guds profet – det hedrade redskapet till att utföra ett stort verk". I ett annat oförglömligt ögonblick omfamnade hennes son, profeten, sin far omedelbart efter Joseph den äldres dop och utropade: "[Lovad vare] min Gud! för att jag har fått leva och se min egen far döpas i Jesu Kristi sanna kyrka!"

LEVDE ENLIGT EVANGELIET

Josephs och Lucys sökande efter religiös sanning varade från deras ungdom och 34 år in i deras äktenskap. Under de resterande tio åren före Joseph den äldres död 1840, vandrade de trofast på stigen framför sig i tron på att om de tjänade Gud med hela sitt hjärta, skulle de stå ostraffliga inför Gud på den yttersta dagen (se L&F 4:2).

Joseph och Lucy ägde aldrig mer ett eget hus. I Kirtland bodde de på en gård som låg strax utanför staden och som hade gjorts tillgänglig för Joseph den yngre. Här härbärgerade de, gav mat åt och predikade för "en mängd människor" som höll på att samlas i Kirtland och "bryta ner [sig] själva med hårt arbete". I Missouri ordnade profeten Joseph så att de och hans gifta systrar kunde driva ett värdshus i Far West. I Nauvoo, där Joseph den äldre led av den sjukdom han hade under sin sista tid, hade de en liten bostad nära Joseph den yngres hus. Men deras svåra situation hindrade dem inte från att fullfölja sitt dopförbund att bära varandras bördor och stå som vittnen om evangeliet (se Mosiah 18:8–9).

Lucy var skicklig i att ta hand om sjuka och Joseph

Lucy var till en början mycket ledsen över att förlora sitt hem, men fann tröst i sin tro. "Jag avstår nu från allt detta för Kristi sak", sade hon. "Jag ska inte slänga en enda längtansfull blick på något av det som jag måste lämna bakom mig."

stöttade henne. En granne i Palmyra lovordade dem som "den bästa familjen i grannskapet i händelse av sjukdom, och en av dem var i mitt hus nästan hela tiden när min far dog". I Far West tog Lucy villigt hand om "20 eller 30 sjuka . . . under tiden då vi attackerades av pöbelhopar". När Nauvoo först hade koloniserats och många barn dog av skörbjugg", avskilde profeten Joseph och Hyrum "sin kära mor till att arbeta och ta hand om de sjuka". Hon "tillbringade månader bland de fattiga, sjuka heliga". En ung granne kallade Lucy för "en av de bästa bland kvinnor, som alltid hjälper dem som står i behov av det".

Joseph och Lucy delade beredvilligt med sig av det som de hade. Innan kyrkan organiserades tog de mot en föräldralös pojke i sitt hem såväl som två äldre personer. Ett nygift par bodde hos dem i flera månader i Kirtland.

I Kirtland, Missouri och Nauvoo lät Joseph och Lucy ofta gästerna ta alla sängarna i huset medan de själva delade på en filt på golvet. De gav nykomlingar och missionärer mat, hade kyrkoråd och möten i hemmet, gjorde sitt hem till en fristad där patriarkaliska välsignelser kunde ges i en andlig atmosfär, gav personliga råd och höll doktrinära diskussioner samt hade familjemöten med psalmer och böner varje kväll.

Deras vittnesbörd om sanningen i evangeliet stärkte medlemmar och utmanade kritiker. En Palmyra-bo köpte Joseph den äldres skuldsedel och krävde omedelbar betalning, men erbjöd sig att skriva av skulden om Joseph brände Mormons bok. Trots att Joseph var sjuk vägrade han och fick sitta i fängelse i flera veckor.

Joseph som ordinerades till äldste i juni 1830 var snar till att förkunna evangeliet för sina föräldrar och syskon. Trots bittert motstånd och likgiltighet från några, var hans glädje stor när hans bröder John, Asael den yngre och Silas konverterade och slöt sig till de heliga. Vid 65 års ålder begav han sig som kyrkans patriark ut på en patriarkalisk mission till medlemmarna i östra USA. Vid

tiden för sin död hade han gett flera hundra patriarkaliska välsignelser med uppmuntran och inspiration. Han verkade i kyrkans första högråd i Kirtland och ordinerades 1834 till assisterande president för kyrkan tillsammans med Hyrum. Under invigningen av templet i Kirtland fick denne åldrade Herrens tjänare se underbara ting.

Lucy var inte mindre modig. När en ämbetsman i den kyrka som Lucy tillhört tidigare försökte förmå henne att förneka Mormons bok sade hon: "Även om du band fullt med risknippen på min kropp och brände mig på bål, skulle jag förkunna att den . . . urkunden . . . är sann så länge som Gud lät mig andas."

Vid ett annat tillfälle när några av äldsterna trodde att de skulle bli förföljda om de sade att de var sista dagars heliga, sade Lucy djävt: "Jag [ska] berätta för människorna precis vem jag [är]." När en präst hånskrattade åt Mormons bok och sade att den inte förtjänade hans uppmärksamhet, vittnade Lucy: "Tillåt mig vara djärv nog att säga att Mormons bok innehåller det eviga evangeliet, och den skrevs för din själs frälsning, genom den Helige Andens gåva och kraft." Sju månader efter det att Joseph och Hyrum hade mördats, talade Lucy för sig själv såväl som för sin döde make när hon sade: "Det har varit vårt hjärtas önskan att föra fram detta rike så att det må gå framåt."

Både Joseph den äldre och Lucy mottog alla tempelförordningar som då fanns tillgängliga för kyrkans medlemmar. För Joseph den äldres del var det förberedande förordningar i templet i Kirtland. Lucy mottog sina förberedande förordningar och sin begåvning i templet i Nauvoo den 10 december 1845.

VAD VI KAN LÄRA OSS AV LUCY OCH JOSEPH

Vad kan vi lära oss i dag av dessa trofasta troende? Det första är att de lärde sina barn att följa evangeliet, att arbeta enigt och hårt samt att be oupphörligt om vägledning och önskade välsignelser. Deras exempel stämmer överens med det de lärde.

Det andra är att de var föredömen för sina barn i att

värdesätta sanning där de kunde finna den. De tog villigt och till och med glatt emot undervisning av ett av sina barn i stället för att känna att de som föräldrar måste veta alla svar.

För det tredje var hängivenhet mot evangeliet deras första prioritet. Inte ens när de kallades att utstå fattigdom, hopplöshet, sjukdomar och hån sviktade de i sin lojalitet mot sanningen.

För det fjärde delade de villigt med sig av sina ägodelar, trots att de var få, och tjänade de andra medlemmarna i kyrkan och samhället så mycket de orkade.

För det femte höll de samman familjen. Vare sig Joseph och Lucy drevs ut på grund av förföljelser eller drog vidare mot insamlingen när de följde de heliga, tog de med sig till och med sina gifta barn. De närde deras tro, tog hand om dem när de var sjuka och gav dem sitt kärleksfulla stöd.

För det sjätte uthärdade de till änden. Trots prövningar och sorg, som kunde ha gjort dem bittra och fått dem att ifrågasätta sin tro, förblev de trofasta. 1840 dog Joseph den äldre som kyrkans patriark, omgiven av sin familj och de andra heliga. Den sjuttiofåriga Lucy stannade kvar i Nauvoo med de fyra barn som var i livet och sin svärdotter Emma när de heliga gav sig av 1846, men Lucys tro på sin son Josephs mission sviktade aldrig.

Som de första troende var hon och hennes make normgivande för ett föredömligt föräldraskap och för hängivenheten mot varandra och sanningen. Deras exempel bereder vägen för alla sista dagars heliga familjer i vår egen tid. □

Donald L Enders, som tillhör Kaysvilles elfte församling i Kaysvilles södra stav i Utah, är seniorintendent för historiska platser vid avdelningen för familjens och kyrkans historia på kyrkans museum för historia och konst.

Slutnoter på engelska kan beställas från Liahona, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

Joseph och Lucy delade beredvilligt med sig av det som de hade. I Kirtland, Missouri och Nauvoo lät de ofta gästerna ta alla sängarna i huset medan de själva delade på en filt på golvet.

h
i
ar
as
få
e i
ar,
a i
bh
re
häll
m
l.
v-
ått
og
sin
n-
ch
en
m-
n-
ler
]
dra
för
st.
st

Exempletets makt

Carlos Pérez

ILLUSTRATION PAT GERBER, FOTO CRAIG DIMOND

När jag hade gått ut gymnasiet gick jag med i den ecuadorianska armén. När jag packade ihop mina tillhörigheter tog jag med en Mormons bok och psalmboken. Just då insåg jag inte hur mycket Mormons bok skulle påverka mitt liv.

Jag kom till ett kompani med 104 unga män. Efter att ha sett hur de uppförde sig antog jag att jag var den ende medlemmen i vår kyrka. Jag ville vara ett gott exempel så jag försökte göra mitt bästa med alla de uppgifter jag fick.

Det var nästan omöjligt att hitta en tid då jag kunde läsa skrifterna. Vi hade bara 15 minuter på oss att göra oss i ordning för lunch och en halvtimmes ledig tid på kvällen. Jag tillbringade den tiden med att läsa Mormons bok.

Jag insåg inte att andra iakttog mig, men de fick snart reda på att jag var medlem i kyrkan. Först drev de med mig men jag visste att deras ord inte kunde sårta mig. Varje dag försökte jag tillämpa det som jag hade läst i Mormons bok.

En dag när jag höll på att läsa gjorde 3 Nephi 12:16 intryck på mig: "Så lyse därför edert ljus för detta folk, att de se edra goda gärningar och förhårliga eder Fader, som är i himmelen." Jag bad min himmelske Fader hjälpa mig att vara ett exempel för andra. Med tiden blev jag respekterad av männen i mitt kompani och av officerarna.

Min tid i armén gick bra tills en dag när en av mina vänner upptäckte att magasinet till hans automatgevär var borta. I mitt land är det ett allvarligt brott mot regeringen att stjäla något sådant, och det straffas med fängelse. Hela truppen letade efter den försvunna delen i tre dagar, vilket var den tid vi tilldelats för att hitta den. Jag tittade inte i mitt eget skåp för jag visste att jag inte hade tagit magasinet.

Truppens kapten som var medlem i en evangelisk kyrka tillät en inspektion av alla skåp. Alla i kompaniet var där när mitt skåp inspekterades. Jag blev mycket förvånad när

de som letade hittade det försvunna gevärsmagasinet där. Jag hade ingen aning om hur det hade kommit dit.

Det var ett svårt ögonblick för mig. Jag visste att kaptenen kunde sätta mig i fängelse. De andra i mitt kompani stod runt omkring och var oroliga för vad som skulle hända mig. Det var alldeles tyst i rummet medan vi väntade på att få höra vad kaptenen skulle säga.

Han bad mig komma bort till honom och bad tyst om en förklaring. Allt jag kunde säga var: "Jag vet inte." Han tittade på mig och sade sedan följande ord: "Jag vet hur du har uppfört dig hela den här tiden, och jag vet att du inte har gjort det." Sedan sade en annan officer till kaptenen: "Jag tror inte heller att den här soldaten gjorde det." En efter en kom officerarna fram till mig och gav sitt stöd.

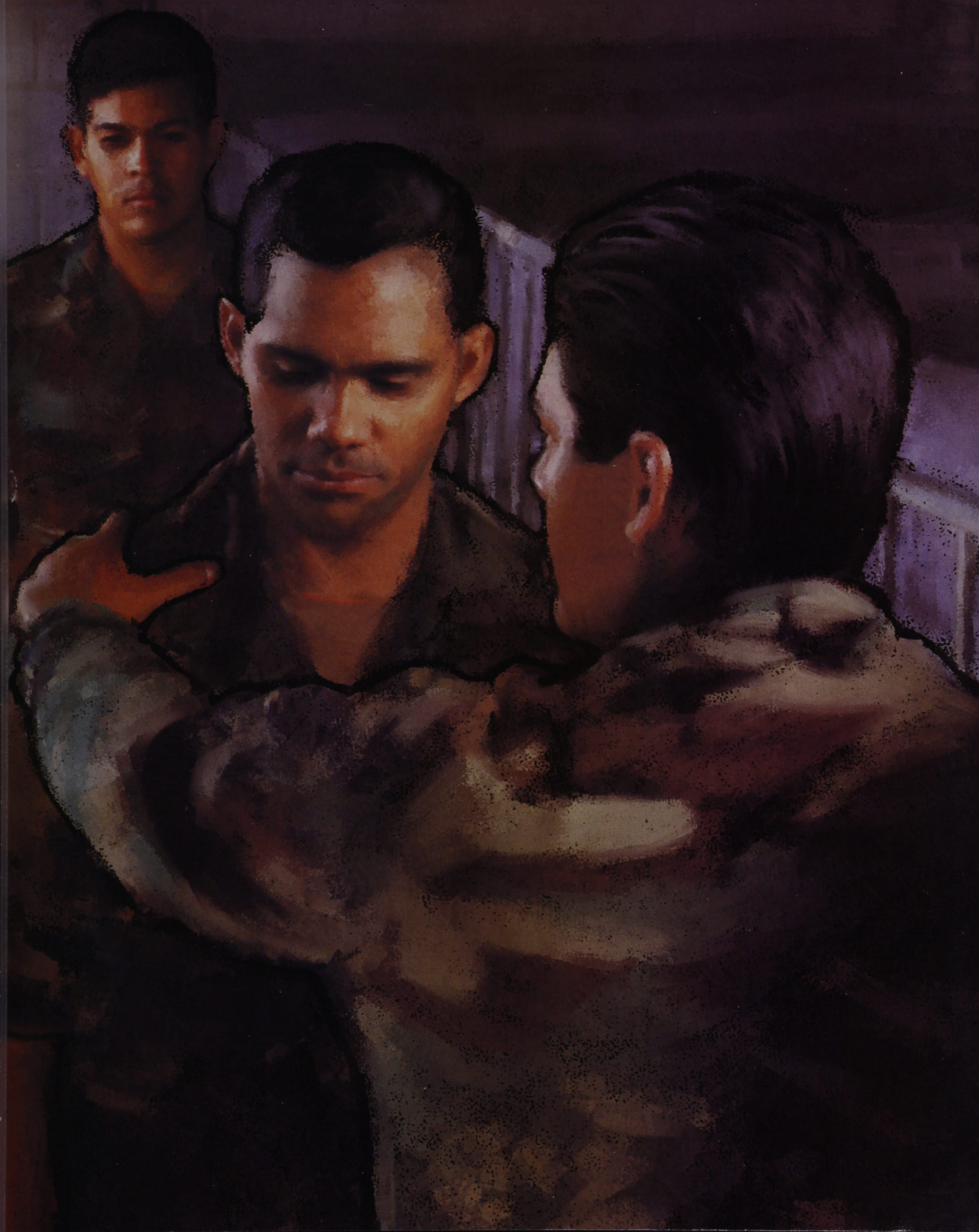
Inte förrän då hade jag helt och hållet insett vilka välsignelser som kommer av lydnad eller vilken makt exemplet har. Tårarna började rinna nerför mina kinder. Jag insåg min Frälsares beskyddande kraft. Jag visste att han fanns vid min sida. Tack vare den här händelsen kommer versen i 3 Nephi, som tidigare gjorde ett sådant intryck på mig, för alltid att vara inpräglad i mitt sinne. Jag är tacksam att Mormons bok lärde mig att vara ett ljus och ett exempel.

Några dagar senare kom en av mina vänner i kompaniet fram till mig och berättade att han hade träffat två missionärer och skulle döpas veckan därpå i staden Guayaquil. Min lycka var fullkomlig när jag såg honom bli medlem i den sanna kyrkan.

Senare verkade jag på heltid som Herrens soldat – jag förkunnade evangeliet som missionär i Ecuadormissionen Quito. Jag vet att Jesus Kristus lever och att han är vårt fullkomliga exempel. □

Carlos Pérez tillhör Gallegos Lara församling i Prosperina stav i Guayaquil, Ecuador.

ir.
tt
tt
m
an
m
an
du
te
n:
En
g-
let
åg
ns
en
ör
att
l.
a-
vå
en
m
ag
en
rt

Hur man använder *Liahona* februari 2001

Letar du efter en berättelse eller ett citat till ett tal, en lektion, familjens hemafton eller seminariet? Du kan hitta några användbara förslag i det här numret av *Liahona*. (Siffrorna till höger hänvisar till sidor i detta nummer. LS=Lilla Stjärnan.)

DISKUSSIONSFÖRSLAG: LÄRAN OCH FÖRBUNDEN OCH KYRKANS HISTORIA

■ "De finner evangeliets rötter i Storbritannien", sidan 8: Malvern Hills, John Benbow-gården och kapellet i Gadfield Elm är viktiga därför att de händelser som ägde rum där stärkte kyrkan under dess första år. Vilka platser i ditt område är viktiga i kyrkans historia?

■ "Oskiljaktiga vittnen om Jesus Kristus", sidan 14: Diskutera hur forntida skrifter beredde vägen för nutida uppenbarelser.

■ "Bland de första trofasta", sidan 38: Hur kan du i din familj tillämpa de sex lärdomar vi får från profeten Joseph Smiths föräldrars liv?

■ "Rannsaken dessa bud", sidan LS16: Hur kan din familj känna glädje över att i år studera det "märkliga, inspirerande budskap" som finns i Läran och förbunden?

ÄMNEN I DETTA NUMMER

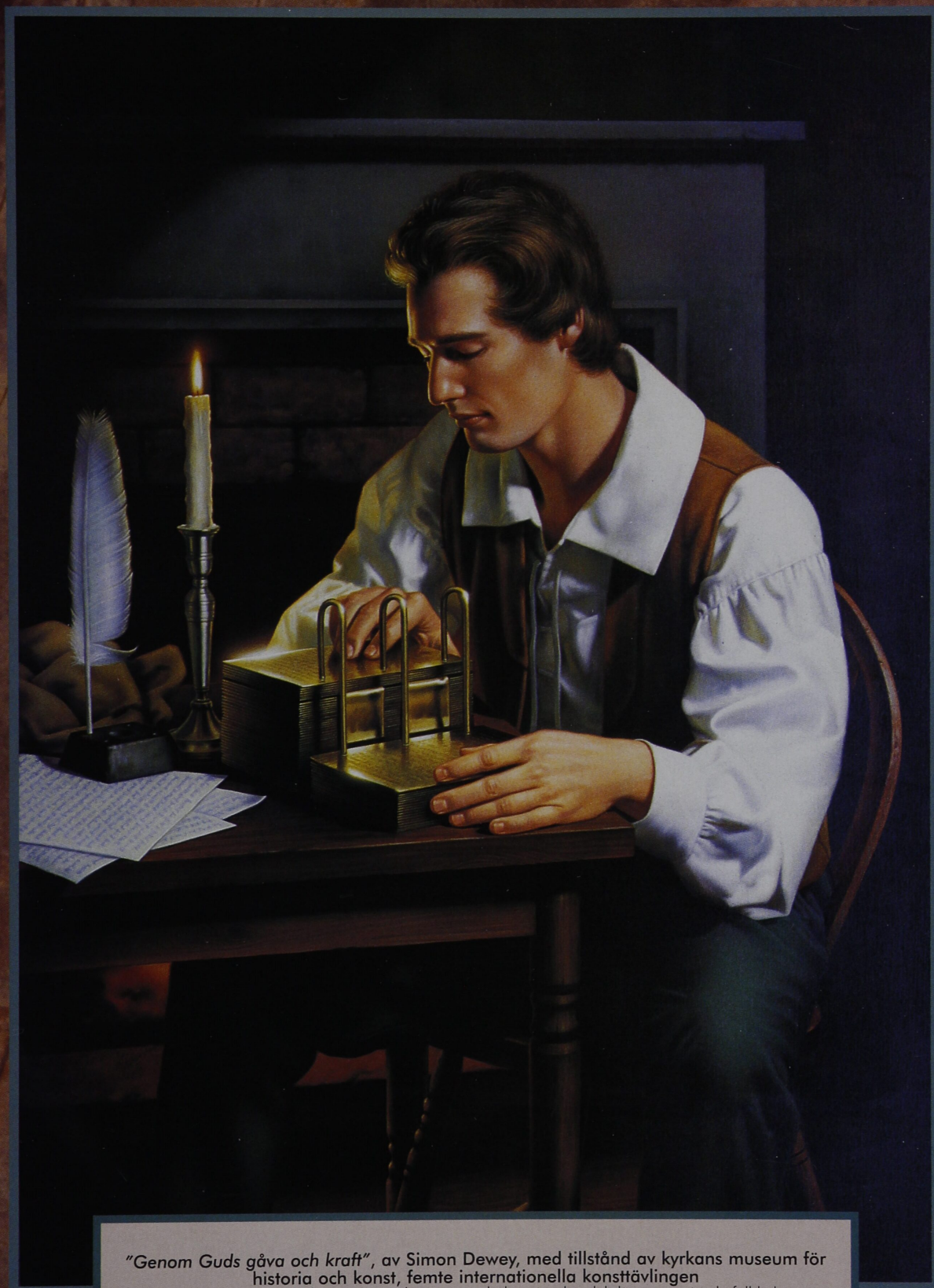
Aronska prästadömet	2
Berättelser ur Nya testamentet	LS12, LS14
Besöksverksamheten	25
Bön	25
Dop	2
Evigt perspektiv	22
Exempel	46, LS7
Familjer där någon eller några inte tillhör kyrkan	26
Frälsningsplanen	36
Förtullvaron	36
Föräldraskap	38
Handikapp	LS4
Helige Anden	30
Hemundervisning	7
Jesus Kristus	14, LS12, LS14
Johannes döparen	2
Kyrkans historia	8, 38, 48
Kärlek	30
Lydnad	25
Läran och förbunden	14, 48, LS16
Missionsarbete	26, 30, 36, LS7
Mormons bok	14, 30, 46
Motgångar	22
Omvändelse	30
Primär	LS10
Profeter	28, LS10, LS16
Sánchez, Luz Karina	LS4
Smith, Joseph den äldre och Lucy Mack	38
Tjänande	30
Tro	38
Världsomfattande kyrka	8
Återställelse	14, 38, LS2

VI SÖKER ARTIKLAR OM FAMILJ OCH ÄKTENSKAP

Vi inbjuder dig att berätta om erfarenheter och idéer som har stärkt ditt äktenskap och din familj.

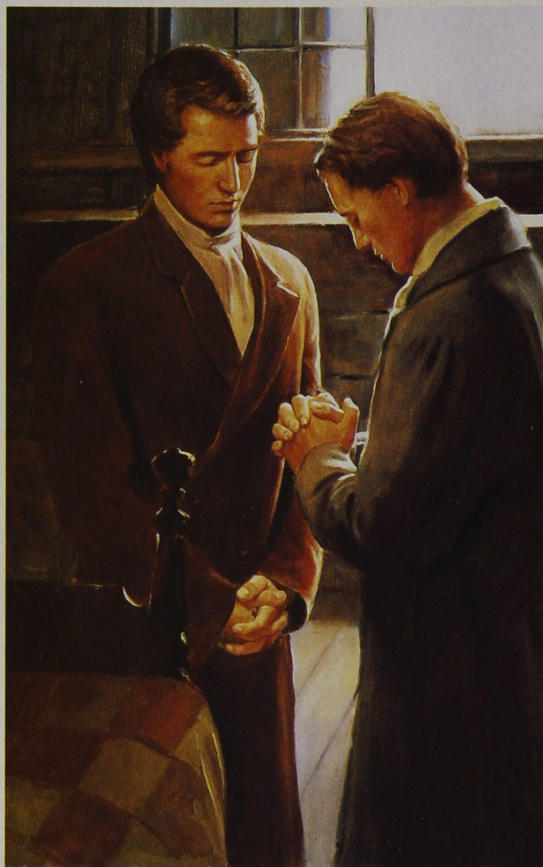
Skicka artiklar och berättelser till *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT

84150-3223, USA, eller med e-post till CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org. Var vänlig uppgi fullständigt namn, adress, telefonnummer, församling och stav (eller gren och distrikt).

"Genom Guds gåva och kraft", av Simon Dewey, med tillstånd av kyrkans museum för historia och konst, femte internationella konsttävlingen

"Min tjänare Joseph Smith den yngre . . . har översatt boken, ja, den del därav, som jag befallde honom, och likavisst som eder Herre och Gud lever, är den sann" (L&F 17:5-6; se också L&F 135:3).

Med hjälp av Oliver Cowdery och andra skrivare, översatte profeten Joseph Smith Mormons bok "genom Guds gåva och kraft" (L&F 135:3). Boken bevisar "för världen att de heliga skrifterna äro sanna och att Gud inspirerar människor och kallar dem till sitt heliga verk i denna tidsålder och släkt" (L&F 20:11). Mormons bok och Läran och förbunden är oskiljaktiga vittnen. Se "Oskiljaktiga vittnen om Jesus Kristus", sidan 14.

SWEDISH

